

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU INFORMĀCIJAS BIĻETENS

Iznāk kopš 1951. gada decembrā

2014.

JŪNIJS / JŪLIJS / AUGUSTS

Nr. 5 (669)

Foto: Līga Sviksa

Aleksandrs Rūdolfs Hofmanis (1921-2014), Helēna Hofmane (1931-2011)

SARĪKOJUMU KALENDĀRS

21. jūnijā Jāņu svinības pie Baltakmeņu ezera

28. jūnijā plkst. 12.00 dienā Jāņu svinības Sandiego, *Crown Point Place Beach*

12. jūlijā Latvijas grupa *Relicseed* mūzicēs īru krodziņā *Molly Malone's* Losandželosā,
575 South Fairfax Ave

27. septembrī sporta vakars latviešu namā; filmas „Sapņu komanda 1935” izrāde

Dienvīdkalifornijas Latviešu INFORMĀCIJAS BIĻETENS
ir Dienvīdkalifornijas latviešu biedrības izdevums
Biedrības adrese: 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039
Raksti Informācijas Biļetenam iesūtāmi redaktorei:

Astrai Moorai
6157 Carpenter Ave., North Hollywood, CA 91606
Tāl./tālrakstis: 818-980-4748; e-pasts: laiks@juno.com

Raksti ievietošanai biļetenā iesūtāmi līdz katra iepriekšējā mēneša 10. datumam. Iesūtītos rakstus redaktorei ir tiesības īsināt vai rediģēt. Anonimus rakstus Informācijas Biļetenā neievieto. Rakstos izteiktās domas pašām tikai rakstu rakstītāju viedokli, kas var arī nesaskanēt ar izdevēju vai redaktora viedokli. Honorārus IB nemaksā.

DK LB biedriem par Informācijas Biļetenu nav jāmaksā. Biedru nauda ir \$25 gadā, ģimenei – \$40 gadā. Par biedru var kļūt, nosūtot biedrības kasierim biedru naudu. Personām, kurām nav DK LB biedri, Informācijas Biļetena abonēšanas maksa ir \$35 gadā. DK LB biedra nauda vai maksa par abonementu jānosūta biedrības kasierim:

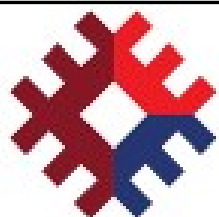
Mrs. Tamāra Kalniņa 252 E. Garden Green
Port Hueneme CA 93041; Tāl. 805-382-2925

Čeki izrakstāmi: LATVIAN ASSOC. of SO. CA

Maksa privātpersonai par sludinājuma ievietošanu vienu reizi ir: par pilnu lappusi \$25, 1/2 lappusi – \$15, 1/4 lappusi \$10, uzņēmējdarbības karti – \$6.

Lūdzu laikus ziņot par adreses maiņu

Latviešu namā līdzās ziņojumu dēlim atrodas grāmata, kurā var ierakstīt izmaiņas, vai arī paziņot par tām biļetena redaktorei.

**LATVIEŠI
AMERIKĀ**

www.LatviesiAMERIKA.com

Lasītāji aicināti redaktorei iesūtīt rakstus, vēstules, atmiņu stāstus, ceļojumu aprakstus, fotogrāfijas!

**Dienvīdkalifornijas latviešu
biedrības valde visiem novēl
jauku, piedzīvojumiem bagātu
vasaru!**

DK LATVIEŠU BIEDRĪBAS VALDE:

Biedrības priekšnieks: Ivars Mičulis
631 N. Pass Ave. Burbank, CA 91505
Tāl.: 818-842-3639; e-pasts: ivarsm11@yahoo.com

Biedrības priekšnieka vietniece:
Sandra Gulbe-Puķēna; tālr.: 310-945-6632;
e-pasts: sandra.gulbe@yahoo.com

DK LB valdes locekli:

Jānis Daugavietis, Inguna Galviņa, Tamāra Kalniņa – kasiere, Valdis Ķeris, Ieva Liepniece, Nora Mičule, Astra Moora – sekretāre, Valdis Pavlovskis, Pēteris Staško, Dace Taube – biedrības pārstāve latviešu nama valdē, Jānis Taube, Dziesma Tetere, Vilis Zaķis, Aija Zeltiņa-Kalniņa – biedrīniece un Losandželosas latviešu skolas pārstāve

DK LB valdes sēdes notiek katra mēneša otrajā svētdienā plkst. 12.00 Losandželosas latviešu namā

Revīzijas komisija:

Kārlis Millers, Tālvāldis Paegle, Jānis Ripa

IB metiens – 330 eksemplāru

1339 Quintero St., Los Angeles, CA 90026
tāl.: 213-250-3857; e-pasts: Dobele@aol.com

Latviešu namu izīrē Jānis Taube, tālr.: 310-475-8004

Ievēriņai

Latviešu nama pārvaldes kasiere ir Vita Volkovska
(čeki jāizraksta: *Latvian Community Center*, un jānosūta 1955 Riverside Dr., Los Angeles CA 90039-3704)

DK latviešu biedrības kasiere – Tamāra Kalniņa
(čeki jāizraksta: *Latvian Assoc. of So. Ca.* un jānosūta: 252 East Garden Green, Port Hueneme, CA 93041-1912)

DK latviešu draudzes kasiere – Dace Pavlovska (čeki jāizraksta: *Latvian Ev. Luth. Church of So. Ca.* un jānosūta: 3911 Scandia Way, Los Angeles, CA 90065)

Lūgums DK LB biedriem un Informācijas Biļetena abonentiem

DK LB valde lūdz biedrības biedrus un IB abonentus samaksāt biedru naudu un maksu par biļetena abonēšanu gada sākumā, nevis beigās.

Piešķirt jaunajiem stipendijas, atbalstīt korus, sportistus, deju kopu, izdot biļetenu iespējams tikai ar DK LB biedru un biļetena abonentu atbalstu.

Amerikas latviešu apvienības 63. kongress Filadelfijā

„Brīvības zvans” pilsētā Filadelfijā notikuši divi ALAs kongresi – 6. kongress 1957. gadā (no 10. līdz 11. maijam), kurā piedalījās 75 delegāti, un 18. kongress 1969. gadā (no 16. līdz 18. maijam), tajā piedalījās 109 delegāti. Filadelfijas Brīvo latvju biedrības biedri 2012. gadā nosvinēja biedrības 120 gadu jubileju. Ievērojamās jubilejas gadā notika 120 dažādi sarīkojumi, un biedrības biedri, spārīgumu nezaudējuši, kopā ar citu organizāciju pārstāvjiem Viņna Ores vadībā šogad uzņēmas ALAs 63. kongresa rīkošanu. Kongresā piedalījās 76 delegāti, dažādu latviešu organizāciju pārstāvji no daudzām pavalstīm. Delegātu reģistrācija viesnīcā *Embassy Suites* netālu no Filadelfijas lidostas sākās agri no rīta, delegāti saņēma aktu vākus ar dažādu informāciju – kongresa programmu, delegātu sarakstu, mandātu, ALAs iepriekšējā kongresa protokolu, kā arī ALAs gada darbības pārskatu, kas izsūtīts ikvienam ALAs biedram. Kongresa programmu un plakātus rotāja jaunā talantīga mākslinieka Alža Rasuma emblēma – Brīvības zvans ar latvisku ornamentu. Aldis Rasmus ir Ņudžersijas latviešu skolas, Gaņezera Vasaras vidusskolas un Bostonas universitātes absolvents, savulaik bijis ALJAs valdes loceklis.

Kongresu atklāja precīzi pulksten deviņos. Zāli pildīja delegāti un daudzi Filadelfijas latvieši. Svētbrīdi iejūtīgi vadīja Filadelfijas latviešu baptistu draudzes mācītājs un Amerikas latviešu baptistu apvienības priekšsēdis Uldis Ukstiņš. Viņš aicināja nezaudēt ticību Dievam un savai tautai, nebūt egoistiem, atgādināja, cik svarīgi ir mūsu valsts himnas vārdi „Dievs, svētī Latviju!”, piekodināja neaizmirst, ka Latvija atguva neatkarību ar Dieva palīdzību.

Kongresa delegātus apsveica Rīcības komitejas priekšsēdis Vilnis Ore un ALAs valdes priekšsēde Anita Bataraga. ASV darba vizītē bija ieradies LR ministru prezidente Laimdota Straujuma. Iepriekšējās dienas pēcpusdienā ministru prezidente un viņas padomnieki, kā arī Latvijas vēstnieks ASV Andris Razāns un īpašu uzdevumu vēstnieks sadarbībai ar ārzemju latviešiem Rolands Lappuķe apmēram divas stundas pie apaļā galda tikās un sarunājās ar ALAs valdes, PBLA, DV un lielāko latviešu centru (Filadelfijas, Čikāgas, Losandželosas, Detroitas, Sietlas, Bostonas, Vašingtonas u. c.) pārstāvjiem.

Latvijas vēstnieks ASV Andris Razāns iepazīstināja kongresa delegātus ar ministru prezidenti un lūdza viņu teikt uzrunu. Ministru prezidente pateicās ALAs valdei par uzaicinājumu piedalīties kongresā Filadelfijā – ASV demokrātijas šūpulī, kur ir senākā latviešu biedrība ārpus Latvijas – Filadelfijas Brīvo latvju biedrība un darbojas latviešu skola.

Viešņa pateicās Latvijas Republikas goda konsulam Filadelfijā un Latvijas universitātes goda biedram Džonam Medveckim par atbalstu Latvijas universitātei. L. Straujuma skaidroja,

Mācītājs Uldis Ukstiņš

roja, ka ieradies ar mērķi stiprināt Latvijas-ASV sadarbību drošībā un ekonomikā. Vizītes laikā viņa tikusies ar ASV viceprezidentu Džo Baidenu, ASV enerģētikas ministru Ernestu Monicu. Ministru prezidente pavēstīja, ka Latvijā Ādažu militārajā bazē ieradušies ASV bruņoto spēku Eiropā 173. sauszemes kājnieku brigādes 150 kaņavīru. Viņa puda cerību, ka Transatlantisko tirdzniecības un investīciju līgumu (TTIP) izdosies noslēgt, kad Latvija būs Eiropas Savienības prezidējošā valsts.

Ministru prezidente skaidroja Latvijas politisko un ekonomisko stāvokli: pēdējos pāris gados Latvijā ir vairāk jaundzimušo, tiek palielināts bērnu pabalsts. Latvijā 2012. gadā bijis straujākais iekšzemes kopprodukta (IKP) kāpums Eiropas Savienībā, un 2013. gadā par 4,1% lielāks nekā iepriekšējā gadā. Kopš 2014. gada 1. janvāra Latvija ir eurozōnas 18. dalībvalsts, ievadītas sarunas par pievienošanos Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācijai. L. Straujuma pateicās ALAi, Amerikas baltiešu brīvības līgai (Baltic American

ALAs valdes priekšsēde Anita Bataraga Latvijai ministru prezidentei Laimdotai Straujumai uzdāvināja ALAs izdotos „Latvju enciklopēdijas” piecus sējumus

Freedom League) un tās prezidentam Valdim Pavlovskim par nozīmīgo atbalstu.

L. Straujuma neaizmirs pieminēt latviešu sasniegumus sportā un kultūrā: vieglatlētes Jeļenas Prokopčukas pērn iegūto 3. vietu Ņujorkas maratonā, diriģenta Andŗa Nelsona panākumus, vadot Bostonas simfōnisko orķestri, daudzās Latvijas zvaigznes Mētrapolītēna operā.

Ministru prezidente aicināja ārzemju latviešus izmantot iespēju un pieņemt vai atjaunot Latvijas pavalstniecību, uzsverot, ka Latvijai svarīgs ikviens latvietis, kas var palīdzēt veicināt Latvijas labklājību, stiprināt valsti. Pieņemot Latvijas pavalstniecību, ārzemju latviešiem ir iespēja ietekmēt notikumus dzimtenē – piedalīties Saeimas vēlēšanās un paust viedokli tautas nobalsošanā. Latvijas valdība apstiprinājusi reemigrācijas atbalstplānu, kam atvēlēts pusmiljons eiru, lai atbalstītu ārzemju latviešus, kuŗi vēlas atgriezties dzimtenē. Latvijas valdība vēlas sadarboties ar ārzemju latviešiem – veicināt sadarbību latviešu valodas apmācībā, nedēļas nogales skolu un vasaras nometņu, kā arī kultūras sarīkojumu organizēšanā u. tml.

Ministru prezidente atgādināja, ka 2013. gada jūlijā Rīgā notika Pasaules latviešu ekonomikas un inovāciju forums, kuŗā pulcējās vairāk nekā 300 latviešu uzņēmēji, pētnieki, finansisti, inženieri, juristi un citi profesionāļi no visas pasaules. No 120 ārzemēs dzīvojošajiem uzņēmējiem aptuveni puse bija no ASV. Latviešu uzņēmēju tīkls palīdz īstenot jaunus kopējus projektus, kam būtu svarīga nozīme Latvijas ekonomikas un inovāciju attīstībā.

Uzrunas beigās L. Straujuma, novēlot sekmīgu kongresu, pateicās Pasaules brīvo latviešu apvienības un ALAs vadītājiem par ieguldījumu Latvijas vēstures veidošanā – viņi palīdzēja saglabāt Latvijas neatkarības ideju un pēc Latvijas neatkarības atjaunošanas vairāki ASV latvieši kļuva par ministriem – Gunārs Meierovics, Valdis un Oļģerts Pavlovski. Viņu darbs veicināja Latvijas izaugsmi Viešņa atzinīgi novērtēja arī ALAs darbu latviešu valodas un kultūras tradīciju saglabāšanā, atbalstu Latvijas daudz bērnu ģimenēm un bērniem, Latvijas augstskolu studentiem, piešķīrot stipendijas.

Svarīga sadarbība ar Latviju

Ģarāku uzrunu teica PBLA priekšsēdis Jānis Kukainis, uzsverot, ka 1951. gadā dibinātā Amerikas latviešu apvienība bijusi un joprojām ir galvenais PBLA stūrākmens. ALA daudz darījusi PBLA dibināšanā, un joprojām dara kopdarbības veicināšanā.

PBLA, sazinoties ar Latvijas valsts iestādēm, izstrādā rīcības plānu sadarbībai ar ārzemju latviešiem laikā no 2014. līdz 2017. gadam. Šovasar Cēsīs notiks pasaules cēsīnieku dienas, PBLA Kultūras fonds kopā ar Latvijas Nacionālo bibliotēku rīkos konferenci „Latvija ārpus Latvijas. Kultūra, vēsture, emigrācija un nacionālā identitāte”, kas notiks jaunās Gaismas pils telpās Rīgā.

PBLA aicina Latvijas valdību mazināt nacionālās drošības draudus, ierosinot termiņuzturēšanās atļauju ierobežojumus ES un NATO nedraudzīgo valstu pavalstniekiem, veidot vienotu valsts izglītības sistēmu un integrētu sabiedrību, Latvijā līdz 2018. gadam pārejot uz vienotu vidusskolas izglītību lat-

viešu valodā. Ministru kabinetam jāiesniedz apstiprināšanai Saeimā Aizsardzības ministrijas sagatavotais likumprojekts un rīcībplāns aizsardzības budžeta palielināšanai – lai līdz 2020. gadam tas būtu vismaz 2% no iekšzemes kopprodukta! J. Kukainis paziņoja, ka notikusi sazināšanās ar agrāko sadarbības partneri, Latvijas Transatlantisko organizāciju (LATO), lai savstarpēji saskaņotu rīcību šo mērķu īstenošanai. J. Kukainis aicināja Amerikas latviešu apvienību paust aktīvu viedokli Latvijas nacionālās drošības stiprināšanai. „Kopībā ir spēks, turpināsim strādāt mūsu latviešu tautas un Latvijas valsts labā!” runas beigās teica PBLA priekšsēdis.

Kongresa delegātus apsveica viesis no Kanadas, Latvijas nacionālās apvienības Kanadā priekšsēdis Andris Ķesteris, Daugavas Vanagu organizācijas pārstāvis Zigurds Rīders, Amerikas latviešu palīdzības fonda valdes priekšsēdis Gunārs Bērziņš, Dienvidkalifornijas latviešu biedrības priekšnieks Ivars Mičulis (viņš pārstāvēja trīs organizācijas – DK latviešu biedrību, Amerikas baltiešu brīvības līgu, Losandželos latviešu vīru kori „Uzdiedāsim, brāļi!”), Latviešu skautu kustības priekšnieks Pēteris Aivars un Latviešu gaidu kustības priekšniece Nora Aivara. Īsa, bet dedzīga bija agrākā ALAs priekšsēža Juŗa Mežinska uzruna: „ASV latvieši ir dedzīgākie Latvijas patrioti, un jādara viss, ko tēvzeme prasa un kas tai vajadzīgs!”

Ātri ievēlēja kongresa vadību: par priekšsēdi Latviešu ev. lut. draudzes Vašingtonā (DC) delegātu Pēteri Blumbergu (viņš jau vairākos kongresos apliecinājis, ka ir prasmīgs vadītājs), vicepriekšsēžiem – DK LB delegātu Ivaru Mičuli un Ņujorkas latv. ev. lut. draudzes delegātu Edgaru Zālīti.

Par sekretārēm ievēlēja Rutu Priedkalni-Zirni (Čikāgas latviešu biedrības delegāte), Indru Halvorsoni (Latviešu organizācijas apvienības Minesotā delegāte), Astru Mooru (DK LB delegāte).

Rezolūciju komisijā – Martu Mannebachu, Unu Veilandi, (Ziemeļkalifornijas latviešu biedrības delegātes), Noru Aivaru (ASV gaidu jendas delegāte), Lindu Zālīti (Ņujorkas latviešu ev. lut. draudzes delegāte), Tairu Zoldneri (ALAs Informācijas nozares vadītāja), Mairu Bundžu (Kalamazū latviešu biedrības delegāte), Anitu Tēraudu (MD atsevišķo biedru delegāte).

Balsu skaitītājus varēja arī neievēlēt, jo viņiem kongresā darba nebija.

Sākoties otram darba posmam, ALAs priekšsēde Anita Bataraga aicināja pieminēt nesen mirušos ALAs biedrus un aktīvus darbiniekus – Konstantīnu Sventencki, Ilgvaru Spilneru, Jāni Robiņu, Ainu Dravnieci Galēju.

Anita Bataraga uzsvēra labo sadarbību ar citām organizācijām – Apvienoto baltiešu komiteju, Amerikas baltiešu brīvības līgu, latviešu kultūras biedrību TILTS, kas aicina uz ASV latviešu centriem Latvijas aktīvus un mūziķus. Izveidojusies sadarbība ar Rīgas tehnisko universitāti, ALAs valde nolēma ziedot 10 000 dolāru un rīkot konkursus Celtniecības un arhitektūras studentiem ar mērķi uzlabot būvprojektu pārraudzību un konstrukciju drošību Latvijā, lai nākotnē nebūtu Zolitūdei līdzīgu traģēdiju.

A. Bataraga pieminēja paveikto visās ALAs nozarēs – informācijas un politiskā darbā, kultūrā, izglītībā, sportā, sadarbībā ar Latviju. ALAi ir vieta tīmeklī, mūzejs, par ko liela interese ir arī amerikāņiem, agrākā ALAs ģenerālsekretāre Anita Tērauda turpina rakstīt ALAs vēstures grāmatu. Aktīvi notiek sazināšanās ar ASV politiķiem, kuņģi vēlētos atbalstīt Baltiju. ASV ir 16 latviešu pamatskolas, bērnudārzs, ALA skolām gādā mācību grāmatas, rīko skolēnu un pieaugušo ekskursijas uz Latviju, piešķir atzinības rakstus. ALAs Kultūras fonds atbalstījis desmit projektus Svarīgi vairot ALAs biedru skaitu, ļoti nepieciešami ziedojumi.

Latvijas brīvības fonda pārvaldes priekšsēdis Jānis Lucs ziņoja, ka LBF dibināts Priedainē pirms 41 gada un vēl aizvien darbojas 23 gadus pēc neatkarības atgūšanas. LBF galvenokārt financē Pasaules brīvo latviešu apvienību. Tā kā PBLA budžets samazināts, ar esošajiem līdzekļiem, 1,5 miljonu dolaru, būs iespējams financēt PBLA līdz 2020. gadam.

Kongresā piedalījās Apvienotās baltiešu komitejas (JBANC) praktikante no Latvijas Lita Juberte. Spējīgā jauniete saņēmusi JBANC stipendiju, komitejā darbu sāka pērnā gada decembrī un turpinās visu vasaru.

Revīzijas komisijas priekšsēdis Roberts Šverns ziņoja, ka piedalījies visās ALAs sēdēs. Revīzijas komisijas locekļi pēc rūpīgas pārbaudes atzinuši, ka visi izdevumi un ieņēmumi ir precīzi un pārskatāmi iegrāmatoti un ieraksti saskan ar dokumentiem.

2. maijā pusdienu laikā kongresa delegāti noklausījās Latvijas vēstnieka ANO Jāņa Mažeika referātu „Situācija Ukrainā un Krievijas agresijas mācībstunda Latvijai”. Viņš uzsvēra, ka NATO amatpersonas apsver, kā atturēt krievus no jebkādas agresijas pret NATO dalībvalstīm, ar ko tā robežojas, tostarp Baltijas valstīm.

Pēc pusdienām trešajā darba posmā PBLA Izglītības padomes priekšsēdes Dainas Grosas vietniece Dace Mažeika vadīja pārrunas „Sadarbība starp ASV un Latviju ekonomikā, izglītībā un kultūrā”, tajās piedalījās Latvijas Investīciju un attīstības aģentūras (LIAA) direktors Andris Ozols, PBLA pārstāvības Rīgā vadītāja vietniece Lelde Liepa-Liepiņa, ALAs Izglītības nozares vadītāja Andra Zommere un PBLA Mūzikas nozares priekšsēde Dace Aperāne.

Andris Ozols stāstīja par centieniem meklēt ieguldītājus Latvijā. Latvijas ekonomika nemitīgi attīstās, tiek ražotas preces, kam izdevies iekārot pasaules tirgu – Melnais balzams, Laimas šokolāde, iecienīti ir kosmētikas firmas „Madara” produkti, Lāču maize, mikrofonu, sacīkšu auto. Salīdzinot ar pirmkārt periodu, patlaban imports ievērojami pārspēj eksportu. Cerīgas nozares ir kokapstrāde, loģistika, metālapstrāde, medikamentu ražošana, informācijas tehnoloģija.

Kultūras laukā sadarbība paplašinās, Dace Aperāne atzinīgi novērtēja sadarbību ar Latvijas radio, Rīgas latviešu biedrību, Nacionālo operu, preses izdevumiem. Ne bez lepnuma viņa pavēstīja, ka Latvijā rīkotajos mūzikasursos 25 gadu laikā piedalījušies 1400 latviešu no visas pasaules, nemazinās interese par 3x3 nometnēm.

2. maijā kongresa svinīgā banketa laikā uzrunu teica Latvijas nacionālās bibliotēkas direktors Andris Vilks. Arhitekts Gunārs Birkets var justies gandarīts – bibliotēka beidzot ir gatava (varbūt tas nav īstais vārds, jo bibliotēka tāpat kā Rīga nekad nebūs gatava, vienmēr tiks papildināta un labiekārtota). Celtniecība dažādu iemeslu dēļ ieilga, bet toties tagad bibliotēkā būs visjaunākā mūsdienu tehnoloģija. Vārda tiešā nozīmē bibliotēka būs Gaismas pils, te notiks konferences un koncerti, izstādes, darbosies grāmatniecības mūzejs, grāmatnīca, kafejnīca. Delegāti uz ekrāna varēja vērot, kā š. g. 14. janvārī grāmatu mīļotāji no Nacionālās bibliotēkas ēkas līdz Gaismas pilij izveidoja simbolisku 2014 metrus ceļu un padeva grāmatas cits citam. Jaunās bibliotēkas iesvētīšana notiks 29. augustā, kad Nacionālā bibliotēka svinēs 95 gadu jubileju.

Rolands Lappuķe tovarak paziņoja, ka 3. janvārī, dzejnieka Imanta Ziedoņa dzimundienā, Latvijas televīzijas tiešraidē pasniegs I. Ziedoņa fonda „Vieglī” balvas „Laiks Ziedonim” vairākās nominācijās, un apbalvojums nominācijā „Bize” piešķirts Latvijas Nacionālās bibliotēkas direktoram Andrim Vilkam. R. Lappuķe pasniedza balvu A. Vilkam, šis mirklis tika filmēts un nākamā dienā parādīts Latvijas televīzijā. Apbalvojums nominācijā „Bize” tiek piešķirts par izciliem sasniegumiem un personību, radot, tulkojot, mācot, izplatot vai izdot latviešu literatūru. Šīs nominācijas kandidāti šogad bija arī žurnāla „Jaunā Gaita” izdevēji.

Saņēmis apbalvojumu, A. Vilks neslēpa, ka ir ārkārtīgi saņīnots un aizkustināts.

Delegātiem tovarak bija iespēja noklausīties divu jaunu mūziķu – Gunas Panteles un Endrjū Pantela (Puntel) koncertu. Endrjū Pantels aizbrauca uz Rīgu mācīties korģidirģēšanu Romāna Vanaga vadģbģ. Latvijģ viņģ iepazģnģ ar jelgavniecģ

Minesotas DV apvienģbas delegģte Rģta Beģere Nacionģlģs bibliotģkas direktoram Andrim Vilkam ģvģtoģšanai Tautas grģmatu plauktģ pasniedza Mineapoles latvietes Birutas Sprģdas ģimenes relikvģju – ģenerģļa Rģdolfa Bangerska viņģi bģrnģbģ dģvinģtģģ „Latvieģģ tautas pasakas par zvģriem” ar ģerakstu

Gunu Panteli, Kultūras akadēmijas studenti. Abu tikšanās izrādījās liktenīga, varbūt nozīme bija arī līdzīgajiem uzvārdiem. Viņi apprecējās un tagad dzīvo un strādā Filadelfijā, abi ir aktīvi Sv. Ģenevevas baznīcas korī, māca dziedāt un mūzicēt amerikāņu un latviešu bērņus. Endrjū Pantels labi runā latviski, droši vien daudz palīdz mūzikālā dzirdē, viņu interesē latviešu tautas un koŗa mūzika. Koncertā Guna Pantele spēlēja vijoli, Endrjū Pantels sintezātoru un akordeonu, dziedējām dziesmas no operetēm, Zigmāra Liepiņa un Raimonda Paula komponētās, tautasdziesmas, kuŗām pievienojās klausītāji. Koncerta beidzās ar kopīgi dziedāto „Bēdu manu, lielu bēdu”.

Abās kongresa dienās notika ALAs nozaru darba komisiju sēdes atsevišķās telpās. ALAs Finanču un Līdzekļu vākšanas darba grupu vadīja Vaira Rozentāle un Jānis Grāmatiņš, Biedru nozares darba grupu – Andris Ramāns, Kultūras nozares darba grupu – Līga Ejupe, Informācijas nozares darba grupu – Taira Zoldnere, Izglītības darba grupu – Andra Zommere, Sporta nozares darba grupu – Toms Trautmanis, Sadarbība ar Latviju darba grupu – Ēriks Krūmiņš. Darba grupās pārrunāja pieņemamās rezolūcijas, ko iesniedza Rezolūciju komisijas pārstāvjiem.

Informācijas darba grupā runāja par ASV latviešu preses izdevumiem, to nozīmi un nepieciešamo atbalstu; par gatavo-

šanos 12. Saeimas vēlēšanām un latviešu sabiedrības informēšanu par Saeimas kandidātiem. Apzinoties draudus, kādi radušies pēc krievu iebrukuma Ukrainā, sadarboties ar Kandas latviešiem, jācenšas panākt lielāks ASV valdības atbalsts Latvijai, jādome, kā mazināt ekonomisko atkarību no Krievijas. Nolēma, ka vajadzīgs Ārējās informācijas nozares vadītājs, un tika ieteikts šī amata kandidāts – Markus Videnieks.

Finanču un līdzekļu vākšanas darba grupā sprieda, kā labāk reklamēt un informēt par testamentāriem noguldījumiem, ko darīt ar pagaidām ierobežotiem ieguldījumiem.

Kultūras nozares darba grupas vadītāja Līga Ejupe ieteica vairāk izcelt vietējos māksliniekus, ne tikai aicināt no Latvijas, kā arī apzināt latviešus mazākās pilsētās.

Izglītības nozares darba grupā runāts par nepieciešamību pārbaudīt skolēnu latviešu valodas zināšanas un piemērot mācīšanu viņu līmenim.

Sporta nozares darba grupas vadītājs Toms Trautmanis ziņoja, ka pārrunās piedalījušies astoņi jauni delegāti. Sporta nozare rīkos meistarsacīkstes Gaŗezerā, volejbolisti šovasar dosies uz Latviju, piedalīsies sacensībās mazākās pilsētās un tiksies ar vietējiem. ALAs vietnē tīmeklī ir daudz informācijas par agrāko gadu sporta sportistiem un sacensībām. Jauni sportisti Latvijā nereti lūdz fināciālu palīdzību vai sagādāt stipendijas mācībām augstskolām, bet sportistiem pašiem jāmeklē augstskolas ASV, kuŗās varētu mācīties, saņemot stipendiju.

Sadarbība ar Latviju nozares vadītājs Ēriks Krūmiņš parādīja filmu par sarīkojumu Rīgā, kuŗā piedalījās atbalstu saņēmušie bērņi.

3. maijā pusdienu laikā delegāti noklausījās Īpašu uzdevumu vēstnieka sadarbībai ar ārzemju latviešiem Rolanda Lappuķes referātu „Veidojot valsts diasporas politiku – skats no Ārlietu ministrijas”. Rolands Lappuķe atcerējās ASV pavadīto laiku, kad piedalījies Dziesmu svētkos, mācījies Kalamazū latviešu studiju centrā, viņš uzsvēra nepieciešamību apzināties savu piederību un pateicās ALAs valdei par neatlaidīgo ilgu gadu darbu. R. Lappuķes runa sasaucās ar baptistu mācītāja Ulza Ukstiņa teikto kongresa atklāšanas svētbriŗdī – nebūt egoistiem, ziedoties, katram atrast savu īsto vietu, jo ikviens var atrast sev piemērotu darbu.

ALAs valdes locekļi paliek savās vietās

ALAs valdi ievēlēja ar aklamāciju: par priekšsēdi trešo gadu pēc kārtas Anitu Bataragu (NJ), Līdzekļu vākšanas un biedru nozares vadītāju – Andri Ramānu (CA), sekretāri – Marisu Gudro (MA), kasieri – Vairu Rozentāli (MI), kasieres palīgu – Jāni Grāmatiņu (MD), Iekšējās informācijas nozares vadītāju Tairu Zoldneri (CA), Ārējās informācijas nozares vadītāju – Marku Videnieku (MD), Izglītības nozares vadītāju – Andru Zommeri (MI), „Sadarbība ar Latviju” nozares vadītāju – Ēriku Krūmiņu (WI), viņa vietnieci – Kaiju Petrovski

Mūziķi Guna Pantele un Endrjū Pantels

Rolands Lappuķe

(viņa dzīvo Milvokos, strādā Milvoku skolā, ir draudzes dāmu komitejas locekle, bijusi Dziesmu svētku rīcības komitejā), Sporta nozares vadītāju – Tomu Trautmani (MI) Kultūras nozares vadītāju – Līgu Ejupi (IL), Latvijas institūta vadītāju Arvīdu Bļodnieku (NJ), ALAs kultūras fonda vadītāju Sanitu Šūmani (CA). Sanita Šūmane-Karami kongresā nevarēja piedalīties priecīga notikuma dēļ – viņai 10. aprīlī piedzima puišs Kristofers Jānis.

Revīzijas komisijā ar aklamāciju arī ievēlēja līdzšinējos darbiniekus – Līgu Jēkabsoni (MI), Mārci Jansonu (MI) un Robertu Švernu (VA).

Pieņēma ALAs budžetu 2014. gadam – 1486 088 dolaru ienākumu un 1185 830 dolaru izdevumu.

Kongresa trešajā dienā, 4. maijā, svētbriņdi telpā, ko neviens delegātiem izdevās atrast, vadīja mācītāja Ieva Dzelzgalve.

Kongresā pieņēma 20 rezolūcijas un vairākus ieteikumus.

Pateicības rezolūcijas: Rīcības komitejas darbiniekiem, īpaši, priekšsēdim Vilnim Orem; Latvijas ministru prezidentei Laimdotai Straujumai par pagodinājumu ASV latviešiem un Amerikas latviešu apvienībai, piedaloties kongresā un uzrunājot delegātus un viesus; Latvijas Republikas vēstniekam ANO Jānim Mažeikam; īpašo uzdevumu vēstniekam sadarbībai ar ārzemju latviešiem Rolandam Lappuķem; Latvijas Nacionālās bibliotēkas direktoram Andrim Vilkam un LIAA direktoram Andrim Ozolam par piedalīšanos kongresā un priekšlasījumiem; ALAs valdes un Revīzijas komisijas locekļiem, Kultūras fonda vadībai, ALAs biroja darbiniekiem un

brīvprātīgajiem palīgiem par priekšzīmīgo darbu aizvadītajā gadā; valdes kasieri Vairai Rozentālai par ieguldīto darbu, pilnveidojot izpratni par likumiem un noteikumiem, kas rēģulē ALAs kapitāla katēgorijas, un par grāmatvedības sistēmas uzlabošanu; Amerikas latviešu skolām, skolu vadītājiem, skolotājiem un vecākiem par svarīgo darbu bērnu latviskajā izglītībā.

Pārējās rezolūcijas:

- Pauž atzinību Latvijas Republikas Saeimai par pieņemtajiem Pavalstniecības likuma grozījumiem, pieļaujot ASV un Latvijas Republikas dubultpavalstniecību.

- Vienotībā ar Latviešu Nacionālo apvienību Kanadā katēgoriski nosoda krievu agresiju un iejaukšanos Ukrainas iekšējās lietās un mēģinājumus mainīt robežas Eiropā.

- Krievu agresija Ukrainā ir draudi Latvijas Valsts drošībai, tāpēc valdībai un Saeimai jāpilda NATO dalībvalsts pienākums, atvēlot aizsardzībai 2% no IKP.

- Atzinīgi novērtē ASV administrācijas un prezidenta Baraka Obamas nostāju un pateicas par Baltijas valstu drošības stiprināšanu, nosūtot ASV kaņaspēka vienības un lidmašīnas uz Latviju, Lietuvu un Igauniju.

- Novērtējot Ziemeļatlantijas līguma organizācijas nostāju, uzsverot 5. panta svarīgumu, aicina sabiedrotās valstis izveidot pastāvīgas militārās bāzes Baltijas valstīs.

- Aicina ASV valdību pastiprināt ASV ekonomiskās sankcijas pret Krieviju.

- Aicina ASV Kongresu un valdību atvieglot ASV enerģoresursu eksportu uz ES, tādējādi mazinot Baltijas valstu atkarību no Krievijas enerģijas avotiem.

ALAs valde un darbinieki, no kreisās: Roberts Šverns, Taira Zoldnere, Mārcis Jansons, ceļojumu projektu lietvede Anita Juberte, Latviešu mūzeja vadītāja Lilīta Berga, Jānis Grāmatiņš, Vaira Rozentāle, Toms Trautmanis, Anita Batara-ga, Andris Ramāns, Ēriks Krūmiņš, Anita Tērauda, Marisa Gudrā, Dace Eglīte, Andra Zommere, Līga Jēkabsons, Līga Ejupe, ALAs biroja vadītājs Raits Eglītis

- Aicina visus ASV dzīvojošos Latvijas pavalstniekus piedalīties 12. Saeimas vēlēšanās un latviešu centros ierīkot balsošanas iecirkņus.
- Aicina Saeimu izstrādāt Satversmes preambulu, ievērojot Latvijas valsts nacionālās intereses.
- Novērtējot Izglītības nozares uzsākto darbu latviešu valodas līmeņu pārbaudījumu izveidošanā pēc Eiropas standartiem, atbalsta pārbaudījumu ieviešanu visās ASV latviešu skolās.
- Aicina „Sadarbība ar Latviju” nozari turpināt pašreizējās trīs „Drošā tilta” palīdzības programmas Latvijas latviešu trūcīgajiem bērniem un jauniešiem, īpaši daudz bērnu ģimenēm.
- Kultūras nozarei plašāk atbalstīt latviešus, kuŗi dzīvo ārpus tradicionālajiem centriem.
- Aicina Latvijas valdību un Ārlietu ministriju izveidot kultūras atašeja posteni Latvijas vēstniecībā ASV.
- Uzdot sporta nozares darbiniekiem izveidot ASV augstskolās studējošo latviešu izcelsmes sportistu datubāzi.

Ieteikumi:

- ALAs biedru organizācijām un latviešu sabiedriskajiem centriem atbalstīt mazos bezpeļņas preses izdevumus.
- Apvienotajai baltiešu komitejai (JBANC) ASV baltiešu centrālo organizāciju vārdā rakstīt vēstuli NATO ģenerālsekretāram, aicinot Baltijas valstīs izvietot pastāvīgas NATO armijas bāzes.
- Informācijas nozarei sagatavot pārrunu tematus, aicinot ALAs biedrus un latviešu sabiedrību izskaidrot ASV iedzīvotājiem Ukrainas un pārējo Krievijas kaimiņvalstu situāciju.
- Informācijas nozarei sagatavot informāciju par Saeimas vēlēšanās kandidējošām partijām un publicēt to *Latvian Dimensions*, kā arī citos ASV latviešu izdevumos.
- ALAs valdei 2014. gadā īslaika naudas plūsmas iztrūkuma gadījumā potenciālo iztrūkumu segt no Simtgades testamentāro novēlējumu fonda un, saņemot paredzētos testamentāros novēlējumus gada otrajā pusē, tikpat liela summa jāpārskaita uz Simtgades testamentāro novēlējumu fondu, lai tā ilgtermiņa vērtība nesamazinātos.
- Piesardzīgi, bet maksimāli ienesīgi ieguldīt ilgtermiņa kapitālu, tostarp ierobežotās un Simtgades testamentāro novēlējumu fonda summas.
- Valdei izstrādāt plānu finanču reformām, kas labāk līdzsvarotu ienākumu un izdevumu posteņus, atšķirīgi gadskārtējās naudas plūsmas no vienreizējiem ienākumiem.

Rietumkrasta latvieši kongresa ballē; no kreisās: Kārlis, Lote, Una Veilandī (ZK), Valdis Ķeris (DK), Marta Mannenbacha (ZK), Ivars Mičulis (DK)

• Valdei turpināt un paplašināt sadarbību ar Latvijas valdību ar mērķi piesaistīt un efektīvi izmantot Latvijas valdības finansiālo atbalstu ārzemju latviešiem.

• Valdei pēc iespējas palielināt Simtgades testamentāro novēlējumu fonda līdzekļus un mēģināt sasniegt piecu miljonu dolaru mērķi.

• Līdzekļu vākšanas nozarei pilnīgāk informēt biedrus par testamentāro novēlējumu ziedojumu iespējām, kā arī pievienot ziedojumu veidlapas un kontaktinformāciju.

• Līdzekļu vākšanas nozarei izpētīt *Donor Advised Fidelity* fondu ziedojumu iespējas.

• Līdzekļu vākšanas nozarei biežāk un plašāk reklamēt *Combined Federal Campaign* ziedojumu iespējas.

• „Sadarbība ar Latviju” nozarei iespēju robežās rīkot informācijas filmas izrādes ASV latviešu centros.

Kur notiks kongress 2015. gadā? Pagaidām neviena latviešu centra pārstāvji pieteikumu nav iesnieguši. ALAs valde sazināsies ar organizācijām un centīsies noskaidrot, kur būtu izdevīgāk kongresu rīkot. Toties ir zināms, ka 2017. gadā kongress notiks Čikāgā.

Dzirdēti ieteikumi ALAs kongresu nerīkot katru gadu, bet reizi pa diviem, trim gadiem. Kongresā notiek atskaite par darbu gadā paveikto, latviešu centru pārstāvjiem ir ļoti svarīgi tikties, uzzināt, kā veicas darbs citviet, pārrunāt darāmo nākotnē, apspriest jaunus plānus. Sakari nebūtu tik cieši, tie zustu, ja kongresu rīkotu retāk.

Iepriecina pēctecība – vairāki sabiedriskie darbinieki iesaistījuši ALAs darbā savus bērnus. Sporta nozares vadītāja Toma Trautmaņa dēls Andris Trautmanis bija Ņujorkas latv. ev. lut. draudzes delegāts; PBLA valdes priekšsēža Jāņa Kukaiņa dēls Roberts Kukainis – atsevišķo biedru delegāts no Dienvidkarolīnas pavalsts.

Kongresa darba dienas vienmēr ir saspringtas, sanāksmes notiek no rīta līdz vakaram, un parasti delegāti redz tikai viesnīcu un lidostu. Paldies rīkotājiem par izklaides iespējām – padejot, spēlējot mūziķu grupai *Adlers*, vai tikai paklausīties viņu mūzicēšanu. Nopietnākus delegātus uzjautrināt centās Toms Trautmanis – *Kentucky Derby* zirgu skriešanās sacensību dienā par pieciem dolariem varēja mēģināt uzminēt, kuŗš zirgs būs visveiksmīgākais. Kas gan varēja zināt, ka uzvarēs zirgs no Kalifornijas! Visatjautīgākā izrādījās Ņujorkas latviete Anna Lazda, iegūstot 100 punktu!

Rīkotāji pēc kongresa aicināja braukt apskatīt Filadelfijas latviešu biedrības namu, bet tiem, kuŗi biļetes mājupceļam bija iegādājušies, par šādu iespēju iepriekš neko nezino, nekā cits neatlika, kā doties uz lidostu.

ALAs 39. kongresā, kas notika Sanfrancisko 1990. gadā no 4. līdz 6. maijam, piedalījās 101 delegāts, un viņus sajūsmināja vēsts par Latvijas neatkarības pasludināšanu. Šī kongresa laikā Filadelfijā gaisotne bija saspringta, visi referenti vairākkārt pieminēja notikumus Ukrainā, jo Latvijas tik ilgi gaidītā un grūti iegūtā neatkarība atkal var būt apdraudēta.

Kongresa beigās delegāti, juzdamies vienoti ar latviešiem Latvijā, nodziedāja „Daugav’ abas malas”.

ALAs valde aicina ikvienu ASV latvieti kļūt par ALAs biedru!

Ukrainā zeme degusi vairākkārt

Pēdējo mēnešu notikumi Ukrainā liek pašķirstīt vēstures grāmatas un ieklausīties aculiecinieku stāstos. Ukraini gadu gaitā cietuši ne mazāk kā latvieši. Ukrainā tāpat kā Latvijā desmitiem gadu okupāciju un deportācijas, Staļina laika baiņos noziegumus nedrīkstēja pieminēt. Latviešu bēgļu CK loceklis no 1915. līdz 1918. gadam, Latvijas pārstāvis Dienvidkrievijā un Aizkaukazā no 1918. līdz 1920. gadam, 1. un 2. Saeimas deputāts Kristaps Bachmanis (1867-1942) 1926. gadā publicēja grāmatu „Latvieši Ukrainā 1917. – 1919. gados”. Vairākus atmiņu stāstus uzrakstījusi Rita Neimane Popadjuka. Ukrainas pilsētā Charkovā aizritējušā gadsimta 20. gados dzīvoja daudz latviešu, viņi nodibināja latviešu klubu, tā paspār-

nē darbojās koris, bērnudārzs, bērnu balets. Autore zemāk ievietotajā stāstā labi atspoguļo notikumus pēc 1937. gada. PSRS sabrūkot, autore meitām izdevās izbraukt uz Vāciju un Kanadu. Rita Neimane Popadjuka Vankuverā (BC) dzīvo piecus gadus. Viņai ir 86 gadi, un viņa tāpat kā mēs visi ar bažām domājam, ko turpmāk darīs Krievijas prezidents Vladimirs Putins, vai ukraiņiem izdosies nostāties uz demokrātijas ceļa? Ukrainu cīņa atgādina notikumus Baltijas valstīs aizritējušā gadsimta beigās. Droši vien ukraiņiem nepieciešams morāls atbalsts tāpat kā latviešiem 1991. gada janvārī, kad Rīgā bija barikādes, dega uguns kuri un neviens nezināja, kā viss beigsies. Mums pietika gara spēka, vai pietiks ukraiņiem?

Rita Neimane Popadjuka

Atmiņas par asiņainajiem gadiem

Esmu dzimusi 1928. gadā Charkovā. Abi mani vecāki bija latvieši: tēvs Arnolds Neimanis, dzimis 1901. gadā Bauskā, māte Hermīne Milda Marija Bērziņa, dzimusi 1905. gadā Rīgā. Pirmā pasaules kara un Krievijas Pilsoņu kara bēgļu gaitās viņi nokļuva Charkovā, kur apprecējās. Mans tēvs 1928. gadā beidza Charkovas Tehnoloģiskā institūta elektromehānisko fakultāti, iegūstot inženiera speciālitāti. Viņš piedalījās daudzu enerģētikas projektu īstenošanā, arī Rīgas spēkstacijas celtniecībā pēc Otrā pasaules kara. Mana māte pagājušā gadsimta 20. gadu sākumā pēc pedagoga kursu beigšanas Maskavā strādāja par audzinātāju latviešu bērnudārzā Charkovā. Es gāju latviešu bērnudārzā, dziedāju Charkovas latviešu kluba korī un dejuju bērnu baletā līdz 1937. gada beigām, kad latviešu klubu likvidēja un sākās aresti. No 1936. gada mācījos krievu skolā. 1941. gada maija beigās un jūnija sākumā es noliku piektās klases eksāmenus, visos priekšmetos man bija piecnieki. Tolaik skolās pieņēma bērnus tikai no astoņu gadu vecuma. Mācību gadam beidzoties, parkā tikos ar savu draugu, runājām par mākslu, mūziku un kinofilmām. Bijām redzējuši dažas ārzemju filmas, piemēram, amerikāņu mūzikālo filmu par Johanu Štrausu ar aktrisēm un dziedātājiem Milicu Korjūsu, Dīnu Durbinu un diriģentu Leopoldu Stokovski. Pazinām arī Austrijas kinozvaigzni Frančesku Gālu un vēl citas. Tieši pēc nedēļas sākās Otrais pasaules karš.

Nākamā mācībgada sākumā mūsu skolu sabumboja. Klasē bija trīsdesmit skolēnu, bet pēdējās dienās skolā ieradās tikai seši. Daudzi, īpaši ebrēju ģimenes, bēga projām. Kijevieši jau zināja, ka Babjarā noslepkavoti tūkstošiem žīdu. Mēs, bērni, kara sākumā izturējāmies itin vieglprātīgi. Skumjas mani pārņēma tikai, kad vajadzēja šķirties no tēva, kam bija jāved uz Sibīriju sava uzņēmuma plāni un dokumenti. Tad sarkanarmija sāka atkāpties. Dega pārtikas noliktavas, uzspriedzināja spēkstaciju, ūdensvadu un daudzas rūpnīcas. Zem lielākajām ēkām ieraka mīnas ar divu mēneša laika degļiem. Visu pilsētu ietina dūmu mākoņi. Kādu laiku frontes līnija šķērsoja Charkovu, un lielgabalu šāviņi lidoja no abām pusēm.

Nabaga sarkanarmieši, izbadējušies, ar vecmodīgām šautenēm, daži ievainoti, atkāpās. Vācieši ienāca Charkovā 1941. gada 25. oktobrī. Pilsētā pārtikas rezerves pietika vienam mēnesim, un drīz vien sākās bads. Decembrī iestājās liels sals. Pirmos bada upurus sameta jau vasarā izraktajos ierakumos, kur iedzīvotāji patvērās no bumbām, bet, pilnās bedres nevarēja aizbērt, jo zeme bija sasalusi kaula cietumā. Tad mirušos sāka mest āliņģos upē, no kuņas ņēmām dzeļamo ūdeni. Pēc dzeļamā ūdens nu bija jāiet kājām trīs kilometri līdz artēziskām akām, kur vienmēr sastājās gaŗas rindas. Mājup ejot, katrs vācu kareivis varēja atņemt ūdeni ar visu trauku. Tā gadījās manai vecaimātei tieši pie mūsu mājas durvīm. Par laimi es viņu tur gaidīju un vācietim uzkliežu tik nikni, ka viņš atkāpās un lika mūs mierā.

Drīz vien parādījās spekulantes, kas ienāca dzīvoklī un apmaiņai pret mantām piedāvāja dārzenus. Māte atvēra skapi, sakot, lai ņem, kas patīk. Tā iemainījām kāpostgalviņu, pāris burkānu un kartupeļus. Māte saprata, ka arī viņa var iet uz sādžām un iemainīt pārtiku pret mantām. Es gāju viņai līdz divas reizes, pirmoreiz septiņus kilometrus, otrreiz 25 kilometrus. 1941. gada vasara bija ļoti auglīga, padomju valdība nepaspēja ievākt nodevas no kolchoziem, un visa raža palika zemniekiem. Viņi pieņēma pilsētniekus, paēdināja, atļāva pārņemt un iemainīt pārtiku pret drēbēm. Māte gāja mangot ēdienu sešas reizes. Sals reizēm bija -45 grādi. Vienu dienu māte netālu no pilsētas nostūma ragaviņas ceļmalā un apsēdās, lai mazliet atpūstos. Viņa iesnaudās, bet pēkšņi pieskrēja kāda sieviete, māti sapurināja, uzvilka viņai rokās savus cimdsus un stingri noteica, lai turpina ceļu. Vienmēr bija jāsteidzas, lai tiktu mājās pirms četriem pēcpusdienā, kad sākās komandantstunda. Nosebojušie parasti tika nošauti.

Es daudz lasīju sveces gaismā, lai nebūtu jādodomā par ēdienu. Vecmāmiņa gāja uz vietējo tirgu kaut ko pārdot no mūsu mantām vai tās iemainīt pret ēdienu. Reiz viņa atnesa kumosu galerta, kas izskatījās pārāk balts. Tai pašā dienā noķēra un pakāra vīrieti, kas galertu pārdeva. Viņš bija tirgojies ar vārītu cilvēku gaļu. Vienreiz mātei laimējās dabūt zirga gaļu. Kāds vācu armijas zirgs bija nosprādzis vai nošauts, un tā gaļu ie-

dzīvotājiem ļāva nest uz mājām. Vācieši pat palīdzēja zirgu sadalīt.

Valdīja bargi likumi, un pakārto bija daudz. Pilsētā siroja partizāni, zagļi, spekulanti un spiegi. Divus mēnešus pēc vāciešu ienākšanas sāka uzsprāgt agrāk nomīnētās ēkas, kuŗās, iespējams, varētu būt apmetušies vācieši. Pēc katra tāda sprādziena nošāva simts vietējo iedzīvotāju, lai gan viņi nebija vainīgi.

Mums pienāca brīdis, kad māja bija iztukšota un pietrūka mantu, ko varētu iemaiņīt pret pārtiku. Draudēja bada nāve. Pēkšņi 1942. gada aprīlī ieradās tēva darba kollēģe Antoņina Gusjeva, lai apkoptu savu veco un slimo māti. Antoņina atveda klaipu maizes, piciņu sviesta un cukuru – ēdienu, kādu sen nebijām redzējušas. Viņa saprata mūsu stāvokli un drīz vien izkārtāja, ka māte varēja kādu laiku strādāt vācu lauku virtuvē. Tur atļāva ņemt līdzzi uz mājām izvārtos vēršu kaulus. Tos mēs un mūsu kaimiņi vārtījām vēlreiz, un tā uzturējām dzīvību vēl kādas divas nedēļas, līdz lauku virtuve brauca tālāk. Antoņina pierunāja savu paziņu, vācieti, kas strādāja vietējā vācu komandantūrā, liecināt, ka mēs esam pusvāciešu ģimene. Otra lieciniece bija mūsu kluba biedrene, pusvāciete no Bauskas, kas pazina tēva ģimeni. Tā mēs kļuvām par „Volksdeutsche” un sākām saņemt maizi, griķus, margarīnu un cukuru. Drīz vien mūs ar vilcienu aizveda uz Zaporožjes pusi, kur agrākās vācu kolonijas bija tukšas, jo to iedzīvotāji tika izsūtīti uz Sibīriju. Dažās pamestās mājās dzīvoja ukraiņi un krievi no sagrautajām sādžām. Šejienu auglīgajā zemē izauga skaisti tomāti, gurķi, kartupeļi, saulespuķes, kukurūza un soja. Mēs visu vasaru strādājām laukos. Darba netrūka, un es centos neatpalikt no citām sievietēm. Rudenī sāku mācīties vācu skolā. Tās direktors Roots pirms kara bija vācu valodas skolotājs Charkovā. Roots mācīja vācu valodu arī mūsu klubā, kur māte gāja uz viņa lekcijām. Roota tēvs strādāja par sargu Charkovas latviešu skolā, viņa māsa kluba bufetē, un viņas meita Frīdiņa mācījās mūsu skolā. 1942. gada pirmajā pusgadā es liku pamatus savām vācu valodas zināšanām.

Ziemā notika Staļingradas kauja, kas vāciešiem beidzās ar pilnīgu sakāvi. Rumāņu karavīri bēga cauri stepēm, ķēra zirgus un jāja uz mājām. Mūs 1943. gada 31. martā veda uz Ļvovu. Pilsētu sasniedzām 8. aprīlī, ielas vēl klājas sniegs.

Iebraucot Ļvovā, piedzīvojam pirmo elles apli: dezinfekciju. Kamēr dezinficēja mūsu drēbes, mēs pilnīgi kailas stāvējām vācu kareivju priekšā, kuŗi mūs komandēja un bezkaunīgi pētīja mūsu augumus. Pēc drēbju saņemšanas mums lika iet mazgāties, pēc tam aizveda uz tuvējo nometni pārnakšņot.

Nākamais etaps – divu mēnešu karantīna aiz dzeloņstieplu žoga. Mums visiem bija mazliet naudas un caur žogu varējām nopirkt no vietējiem zemniekiem kādu olu vai gabaliņu sviesta. Nometnes ēstuvē ēdiens bija neciešams. Pēc viena mēneša, ja no komandanta dabūja izziņu, drīkstēja iziet apskatīt Terebovļas pilsētu, kur bija divas skaistas katoļu baznīcas. Kalnā virs pilsētas rēgojās pilsdrupas. Mūs visus mocīja miesas utis. Tas bija kaut kas šausmīgs. Vienā istabā ar divstāvu gultām mēs mitinājāmies vienpadsmit cilvēku un katru nakti no savas veļas vilēm centāmies iznīdēt nejaukos kukaiņus. Administrācijā izsniedza ziepjzāles, lai no kastaņiem un

zīlēm vāram ziepes. Kopš pirmās iebraukšanas dienas mēs arī paši cītīgi mazgājāmies, lai gan ziepju trūka. Tad utis nozuda tikpat pēkšņi kā parādījušās.

Trešais elles aplis – žīdu geto iznīcināšana, kuŗā viņi līdz šim dzīvoja itin svabadi, bez žogiem. Geto likvidējot, tā iemītniekus veda gaŗām mūsu nometnei uz netālo pauguru, kur viņus nošāva. To redzot, ikvienu cilvēku pārņēma šausmas. Daži žīdi glābās pagrabos un citās slēptuvēs. Tos, kuŗus atrada, nošāva uz vietas, iesvieda vezumā un aizveda uz to pašu netālo pauguru. Tas viss mani tik briesmīgi satricēja, ka nespēju to aizmirst līdz šai dienai.

Pēc karantīnas mūs aizveda uz Tornu, kur sākās ceturtais elles aplis. Mūs ievietoja barakās, atkal aiz dzeloņstieplu žoga. Mazā istabīnā ar divstāvu koka gultām dzīvoja astoņi cilvēki. Mūs izveda tirgus laukumā kā lopus tirgū. Vācu lauksaimnieki, daži uniformās ar steku rokā, izmeklēja sev strādniekus, kalpus un kalpones. Tas tā pazemoja, ka sāku ienīst visu savu dzīvi. Mani un vēl dažas meitenes nosūtīja darbam dārzu trestā. Mēs rakām zemi, veidojam puķu dobes un nesām spaiņos ūdeni. Es biju visjaunākā, un poļu strādnieki man dažreiz palīdzēja spaiņus stiept. Mazi puikas skraidīja mums apkārt klaigādami „russische Schweine” un meta ar akmeņiem.

Mūsu barakā dzīvoja četras ļoti skaistas meitas no labām ģimenēm. Viņas visu notiekošo neuztvēra tik traģiski kā es. Man ļoti pietrūka grāmatu un mācīšanās. Taču mūsu pulkā atradās matematisks skolotājs, kas labprāt man mācīja algebru, ģeometriju un trigonometriju. Ar nometnes komandanta atļauju varēju iziet uz pilsētu, kur bija krievu bibliotēka, kā arī krievu un ukraiņu tautiskās organizācijas. Beigās es varēju tikt uz pilsētu gandrīz katru svētdienu. Bibliotēkā izlasīju daudz interesantu krievu un ukraiņu emigrantu sarakstītas grāmatas. Dažreiz tautiskās organizācijas sarīkoja koncertus.

Kādu dienu man pēkšņi pietūka ceļgals un kļuva sarkans. Sāpes bija tik stipras, ka nevarēju paiet. Ambulances ārsts mani nosauca par simulanti, kas negrib strādāt, bet tomēr iedeva ziedi *Reumazan*, un ātri vien izārstējos. Māte dabūja no komandanta atļauju, un es varēju neiet darbā, līdz pilnīgi izveseļojos. Mani un vēl vienu meiteni, Lidiju Jasinsku, kuŗas māte bija no Kaukaza vācu kolonijas, tēvs polis, sūtīja uz reliģijas mācībām pie luterāņu mācītāja Gunnara Knipfera. Viņš bija studējis Tērbatas universitātē un 1940. gadā kopā ar ģimeni izbraucis no Igaunijas. Mēs klausījāmies Bībeles stāstus un evaņģēliju, ko lasīja kāda vecenīte vācu valodā, un lāpījām bērnu zeķes. Mācītājam bija septiņi bērni. Tā pagāja divi ziemas mēneši. Mani nokristīja ar vārdu Henrieta, un mūs abas ar Lidiju iesvētīja. Manu skaisto kristību apliecību rotāja Rembranta gleznas reprodukcija „Pazudušā dēla atgriešanās”. Mācītājs redzēja manu iekšējo nemieru un iedeva man kartīti ar teicienu „Friede sei mit dir.” Vēlāk šos papīrus vādzēja sadedzināt, jo „mīļajā dzimtenē” mūs apmeklēja NKVD pārstāvji.

Pēc iesvētībām mani aizsūtīja strādāt armijas apģērbu noliktavā, kas aizņēma sešas lielas barakas, piebāztas ar dažādām uniformām, tās atradās gan plauktos, gan uz grīdas. Iekšā bija tikpat auksts kā ārā. Darba diena ilga divpadsmit stundu

ar vienas stundas pusdienas pārtraukumu. Mēs sējām atsevišķas drēbes saiņos un tos krāvām vilcienā, kas gāja uz fronti. Atpakaļ nāca vilciens ar saplēstām un asiņainām uniformām. Tās atkal sējām saiņos un krāvām citā vilcienā, kas gāja uz aizmuguri. Tikko radās kāds brīvs brīdis, centos pildīt savus matēmatikas mājas darbus, bet palaikam aizsnaudos, sēžot uz vēl nesasaiņoto apģērbu kaudzes. Nogurdināja aukstums, gaŗā darba diena, trūcīgais ēdiens un vakara mācības. Vienu dienu, kad biju aizmigusi, ienāca kāds vācu virsleitnants, gaŗa auguma, tērpies glītā uniformā un spožiem zābakiem kājās. Viņš lamādamies pieskrēja pie manis un grasījās sist. Mūsu baraku uzraugs, feldfēbelis Kriegls, apturēja leitnantu, teikdams, ka man ir tikai piecpadsmitarpus gadu, tātad gandrīz vēl bērns. Es no bailēm pat nepiecēlos kājās. Bavārietis Kriegls bija piedalījies 1933. gada pučā. Viņš bija SD partijnieks, bet ļoti lāga cilvēks. Kriegls man jau 1944. gada vasarā teica, ka Berlīnē drīz būšot krievi.

Vairākas reizes 1944. gada vasarā mums atveda palīgā franču un itaļu kaŗagūstekņus. Reiz atveda arī piecus anģļus – milzīgi lepnus puišus. Viņi demonstrāŗtīvi mūsu acu priekšā ēda šokolādi.

Staļins teica, ka visi krievu kaŗagūstekņi ir nodevēji un nav pelnījuši nekādu Sarkanā Krusta palīdzību. Toties citu tautu gūstekņi ar Sarkanā Krusta starpniecību saņēma palīdzību. Mums palīgā atveda arī sievietes strīpainos svārkos ar nogrieztiem matiem – polietes no koncentrācijas nometnes. Viņas bija laucinieces, kuŗas noslēpušas kādu teļu vai sivēnu un izvairījušas no nodevām. Pastāvīgās nometnes darbinieces bija vietējās sievas un meitas ar vācu pasi. Šo apgabalu sauca par Rietumprūsiju, un poliski runāt nedrīkstēja. Viena no pastāvīgajām darbiniecēm bija krieviete Aleksandra Ostrovska, dzimusi 1904. gadā. Viņas mirušais vīrs bija polis, un divas pieaugušas meitas mācījās ģimnazijā. Aleksandras tēvs, jūrnieks no Archangeļskas, revolūcijas laikā bēgdams no boļševikiem, emigrēja uz šo apgabalu. Mēs sadraudzējamies ar Ostrovskiem un runājam krieviski. Mūsu nometnē dzīvoja arī divas lietuvietes. Visi nometnes iemītnieki bija pakļauti militāram režīmam. Pie vārtiem stāvēja nikns sargs, kareivis ar vienu roku un izkratīja vīriešus. Sievietes izkratīja uniformēta vāciete. Kādu jaunu puiku reiz pieķēra zagšanā un tūlīt aizsūtīja uz koncentrācijas nometni.

Īpatnēja nometnes iemītniece bija Vanda, atteikusies no vācu pases, jo esot no Austrumpolijas, un nekad nerunāja vāciski. Viņai nepiešķīŗta pārtikas un drēbju kartītes, bet viņa bija vietējā, radi dzīvoja netālā sādžā, un katru nedēļu viņa no turienes veda pārtiku. Vandai varēja būt apmēram 33-35 gadi, viņa bija bāla, kupliem, sprogainiem matiem, šķībjiem priekšzobiem, slīma ar tuberkulozi. Bet kas par gaišu dvēseli! Viņa izstaroja labestību. Ne vienu vien reizi viņa man iedeva pa sviestmaizei. Meitas ar Vandu tēŗzēja poliski un jautri smējās, kad Vanda vāciešus apveltīja nievīgiem vārdiem, lai gan dažas bija precējušas ar vācu kaŗavīriem. Kādu dienu darbā uz noliktavu atveda izbadējušus krievu gūstekņus pelēkām sejām un nodurtām acīm, netīros, saplēstos šīņēļos. Vanda juta viņiem līdzī. Viņa apskraidīja visas barakas, cenšoties sadabūt kādus pārtikas līdzekļus. Pusdienas pārtraukuma laikā

arī es savā barakā sadabāju dažus maizes gabalus un sīkus kartupelīšus ar mizu. Visu savāko mēs sasējām sainī un, novēršot sargu uzmanību, nodevām gūstekņiem. Rudens beigās pie mums atnāca strādāt trīs vācu kaŗavīri, kuŗi atvesēļojās no ievainojumiem. Apmēram 25 gadus vecais Vilis bija no Austrumprūsijas. Austrietis Aloizs bija tikpat vecs, bet jau precējies. Trešo zēnu, ar acenēm, es vairs neatceros. Viņi saņēma ļoti ierobežotu pārtiku. No sākuma Vilis mūs, „internacionālos”, nicināja, bet tas nevilcās ilgi. Visvairāk viņš pieķēŗās Vandai. Visi smējās, ka šī pieķēŗšanās esot savtīga, jo Vanda viņu baroja ar sviestmaizēm. Taču Vanda uzplauka visā savā labestībā un mīlestībā. Viņu šim glītajam, melnmatainajam puisim piesaistīja stiprs mātes instinkts. Frontei tuvojoties, kad noliktavu gatavojās evakuēt, Vanda kopā ar Vili pazuda, un nevienam vairs nebija laika viņus meklēt. Diemžēļ šī mīlestība beidzās traģiski. Vanda dzīvoja mazā istabiņā pie pašiem bēniņiem kādā trīsstāvu mājā. Vilis slēpās bēniņos. Vanda pati mājās gandrīz nedzīvoja, bet gādāja Vilim pārtiku un civilista drēbes. Krieviem ienākot, viņi abi sāka dzīvot Vandas istabiņā. Kaimiņi to novēŗoja un, lai izpelnītos jaunā režīma uzticību, paziņoja komandantūrā, ka mājā dzīvojot kāds svešinieks. Krievu kareivji atnāca Vili arestēt, kad Vandas nebija mājas. Vilis pārsteigumā uzskrēja no bēniņiem uz jumtu. Viņš neprata krieviski, nesaprata krievu komandas, nereagēja uz brīdinājuma šāvīenu un aiz bailēm aizmirsā pacelt „rokas augšā”. Otrais šāvīens Vili trāpīja. Ar sašķaidītu seju viņš nokrita no jumta uz ietves. Vanda, kaut ko ļaunu paredzēdama, bija skrējusi uz māju. Ieraugot nošauto, viņa, skaļi kliegdama, uzkritusi līķim. No viņas mutes sākušas plūst asinis un sajaukušas ar Viļa asinīm. Vandu ļaudis kaut kā aizdabājuši uz slimnīcu, bet Viļa līķis palicis guļot uz ietves trīs dienas. Šo bēdu stāstu es dzirdēju no Aleksandras Ostrovskas.

1944. gada Ziemsvētku dienā mūsu nometnē ieradās divi jauni latviešu kaŗavīri, jautājot, vai šeit neesot kādi latvieši. Abi tikko bija beiguši apmācības Vācijā un kopā ar savu vienību gatvojās braukt uz Kurzemi. Roberts bija ģenerāļa dēls, viņa tēvu krievi nošāvuši 1940. gadā. Viņš dega naidā pret krieviem. Jānis, laucinieku dēls no Latgales, klusu atzinās, ka nemaz negribot kaŗot un pie pirmās izdevības dezertēt. Abi nodzīvoja pie mums visu svētku dienu. Par viņu turpmāko likteni es nekā nezīnu. Mans brālēns Ernests krita krievu gūstā Liepājā, bet kopā ar draugu izbēga un pēc tam nekad netika meklēts.

1944. gada decembrī armijas apģērbu noliktava tika evakuēta, un es paliku bez darba. Mani gribēja sūtīt uz Berlīni stiklot logus, bet no tā nekas neiznāca, jo visi priekšnieki aizbēga. Aizbraucis bija arī mācītājs ar visu savu kuplo ģimeņi. Daži mūsu nometnes iemītnieki arī bēga dziļāk Vācijā. Mēs ar māti palikām uz vietas, cerot atrast tēvu. Vācu izdotos dokumentus mēs sadedzinājām. Tornu fronte neskāŗa, jo krievi to bija apgājuši. Pirmajā krievu ienākšanas dienā mūsu barakas apciemoja spiegu ķēŗāji, „smerša” vīri. Mūs visus izprašņāja un vīriešus aizveda. Drīz vien dzirdējām mašīnpistoļu šāvīenus. Mēs, sievietes, gaidījām savu kārtu, bet nekas nenotika. Tad mūsu barakās sāka nākt krievu kareivji ar ļau-

niem nolūkiem. Laimīgā kārtā pavisam negaidīti mūs apciemoja divi draugi no Chabarovskas un piedāvāja apsargāt mūsu istabu, kamēr viņi atrodas šeit. Šajās bezvaldības dienās mēs sanesām no pilsētas, ko vien ēdamu varējam dabūt: makaronus, gaļas konservus, arī pāris pudeles vīna. To visu mēs notiesājām kopā ar savu godīgo apsardzi. Tā kā mūsu skaits bija stipri samazinājies, visus pārvietoja uz divām barakām. Pārējās četrās barakās krievu armijnieki iekārtoja evakuācijas slimnīcu. Mēs ar māti tajā strādājām par sanitārēm. Piedzīvotais šajos trijos 1945. gada mēnešos – februārī, martā un aprīlī – mani iedvesmoja studēt medicīnu. No slimnīcas sāku rakstīt Charkovas kaimiņiem, vai nav kādas ziņas no tēva. Aprīlī saņēmu tēva pirmo vēstuli, kuŗā viņš pauda prieku un ļoti bēdējās, ka nevar mani tūlīt apskaut. Taču mums vajadzēja mācīties pacietību un ilgi gaidīt. Aprīlī visus apkārtējos padomju pilsoņus savāca kopā lielā nometnē, lai sūtītu atpakaļ uz mājām. Pretinieka labā strādājušajiem jauniešiem savus grēkus vajadzēja „atstrādāt” demontāžas darbos. Mūs aizsūtīja uz Dancigas kuģu būvētavām, tad uz Štetinu un Pelīzi. No sākuma strādāju uz zemūdenēm, kuŗas vācieši nepaspēja uzbūvēt. Es kļuva par tulkku, lai gan mana vācu valoda nebija nekāda stiprā. Tomēr ātri ievingrinājos pārtulkot dažādus tehniskos terminus, jo netrūka krievu un vācu speciālistu, kuŗi varēja palīdzēt. Es sadraudzējos ar galveno ekspertu, vācieti Švarckopfu. Vācu profesionāļiem klājās bēdīgi. Viņus turēja aiz dzeloņstieplu žoga kā gūstekņus, un Dancigas strādniekus veda uz darbu ar apsardzi. Vāciešu barakās ēdiens bija briesmīgs, cilvēkus mocīja utis, sāka plosīties tīfs. Katru rītu barakās mirušos sakrāva vezumā un veda uz lielām bedrēm. Bērni un sievas pielīpa pie dzeloņstieplu žogiem, lai iedotu savējiem ko ēdamu, bet sargi to neļāva darīt. Mēs to visu redzējām, jo mūsu barakas atradās blakus vāciešu barakām.

Vēlāk mums Štetinā-Odermindē bija jādemontē liels papīra un cellulozas kombināts. Tur pret mums izturējās kā pret vergiem. Mūs baroja divas reizes dienā ar smirdošu zivju viru, kuŗā pa virsu peldēja tārpī. Vakaros saņēmām 600 gramu melnas maizes un tēju ar sacharīnu. Mēs bijām izbadējušies, lasījām vācu dārziņos nokritušos zaļos ābolus, kuŗus cepām un ēdām. Vācieši brīnījās, ka krievi ar savējiem apietas tik nežēlīgi. Ar tīfu nomira mūsu draudzene Trūde, vāciete no Brombergas. Viņas vecāki tika nošauti, un pēc tam astoņi kaŗavīri viņu izvaroja un pameta guļot bez samaņas. Kāda ģimene no Pleskavas viņu atrada un paturēja pie sevis. Tā Gertrūde Lēmane kļuva par polieti Trūdi. Dancigā mēs dzīvojam kopā: Trūde, Tamāra no Sanktpēterburgas un es.

Arī es saslimu. Mūs, tīfā slimniekus, aizveda uz kaŗa slimnīcu Stargardē. Tur paveca ārste mani atšķīra no citiem, jo man esot citāda slimība. Pēc nedēļas biju vesela, bet mani slimnīcā paturēja vēl vienu nedēļu.

No slimnīcas es ar vilcienu braucu uz Štetinu un tad gāju kājām uz 17 kilometrus attālo Odermindi, bet mūsu grupa jau bija pārcelta uz Pelīzi. No vairākiem virsniekiem uzzināju, ka man pienākusi vēstule no tēva. Es skrēju uz Pelīzi kā vēja spārniem. Tur strādāja direktors Goļdins un galvenais inženieris Novosiļcevs, viņi pazina manu tēvu no Maskavas metro celtniecības laikiem. Arī citi pazina manu tēvu un atcerē-

jās mani, kad biju vēl maza meitene. Visi izturējās ļoti laipni un labprāt palīdzēja.

Pēc diviem mēnešiem no Berlīnes uz Ukrainu gāja vilciens. Tas veda repatriantus no visas Vācijas, galvenokārt ukraiņu sievietes – darbaspēku Donbasas ogļraktuvēm. Vācijā strādājušos ilgus gadus uzskatīja par kaŗa noziedzniekiem. Tikai pēc tam, kad vācieši bijušajiem „Ostarbeiter” sāka izmaksāt kompensāciju, ierēdņi kļuva labvēlīgāki, jo varēja šo naudu manipulēt savā labā.

Pēc sešpadsmit dienu brauciena un desmit dienu badošanās es izkāpu no vilciena Boguduhovā, 100 kilometru no Charkovas, tik tikko vilkdama kājas. Uz sliedēm stāvēja tik daudz vilcienu, ka stacijas ēku nemaz nevarēja redzēt. Ēst man negribējās, domājot par ēdienu, pat kļuva nelabi. Stacijā ieraudzīju kādu puisi ar ābolu grozu rokā. Viņš grauza savus ābolus, un man arī iekārojās. Par desmit rubļiem nopirku no viņa divus lielus, skaistus ābolus. Par naudu, ko Tamāra man ielika kabatā, pavadot uz Berlīni, nopirku biļeti uz Charkovu. Atlikumu atdevu nesējam, jo savu čemodāniņu no Charkovas stacijas līdz tramvajam vairs nevarēju panest. Pilsētas centrs, kur agrāk slējās skaistas, veclaiku ēkas, bija vienās drupās.

Charkovā pie mūsu bijušajiem kaimiņiem es nodzīvoju divarpus mēnešu. Mana ģimene atradās Ļvovā, bet es nevarēju viņiem pievienoties, jo man nebija nekādu dokumentu. Mīlicijā rupji tēviņi, runājot ar mani, lietoja neglītus vārdus. Viņi teica, ka mana īstā vieta esot ogļraktuvēs. Neko nelīdzēja arī tēva atbraukšana, kamēr neiedeva kukuli. Nezinu, cik lielu. Par mātes izglābšanu no ieslodzījuma un izsūtīšanas uz Sibīriju tēvs samaksāja 7000 rubļu. Miliči sākumā prasījuši 10 000 rubļu. Draugi tēvam vienmēr izpalīdzēja ar naudu, bet pēc tam vajadzēja krietni nopūlēties, lai norēķinātos.

Mājās mani pārņēma šausmīga depresija, tomēr 1946. gada pavasarī saņēmos beigt sesto klasi kā eksterns. Daudz palīdzēja manas desmitās klases līmeņa matemātikas zināšanas. Pēc sestās klases es beidzu septīto klasi ar vieniem vienīgiem piecniekiem, astoto klasi „pārlēcu” un labi mācījos devītajā un desmitajā klasē. Beidzu vidusskolu ar sudraba medaļu un iestājos Medicīnas institūtā. Mani 1953. gadā nosūtīja praksē uz Zoločevu, kur iepazīnos ar Romanu Popadjuku. Zoločeva bija viņa dzimtā pilsēta. Romans beidza Ļvovas Politehnisko institūtu, iegūstot topogrāfijas inženiera speciālitāti, un viņam trīs gadus bija jāstrādā armijas topografiskajā korpusā, gatvojot Krievijas un Ukrainas apgabalu kartes. Medicīnas institūtu beidzu 1955. gadā un sāku strādāt par rajona bērnu ārsti Karpatu kalnos. Darba apstākļi bija ļoti grūti, bērnu mirstība nemitīgā bada dēļ ārkārtīgi liela. Togad ziema bija tik auksta, ka istabā temperatūra noslīdēja līdz nullei, bet vajadzēja strādāt dienu un nakti. Karpatos es strādāju nepilnus divus gadus, daudz slimojot aukstuma un pārguruma dēļ. Romans 1956. gadā beidza darbu armijā un atbrauca uz Ļvovu, kur mēs apprecējāmies bez baznīcas svētības. Baznīcā laulāties varēja tikai slepus. Mums piedzima divas meitas un vēlāk trīs mazbērni. Pēc 38 gadu darba es pensionējos. Mans tēvs nomira 1957. gadā, vīrs 1990. gadā, māte 1994. gadā.

Es vēl tuos.

Dienvikalifornijas latviešu biedrības ziņas

Pēc Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedru pilnsapulces, kas notika 30. martā, bijušas divas DK LB valdes locekļu sēdes: 13. aprīlī un 11. maijā. Sēdē 13. aprīlī tika sadalīti amati: Ivars Mičulis – biedrības priekšnieks, Sandra Gulbe – priekšnieka vietniece un atbildīgā par reklāmu, Astra Moora – sekretāre, Tamāra Kalniņa – kasiere, Rūdolfs Hofmanis – biedrzinis, Jānis Taube – ieguldījumu pārzinis, Ieva Liepniece – Losandželosas latviešu skolas pārstāve, Pēteris Staško un Aija Zeltiņa – atbildīgie par sarīkojumiem, Nora Mičule – teātra izrāžu koordinatore, Dziesma Tetera (sadarbība ar Latviju), Valdis Pavlovskis (sadarbība ar BAFL un citām organizācijām), Vilis Zaķis (īpaši projekti), Jānis Daugavietis un Valdis Ķeris (sporta sarīkojumi).

Jānis Daugavietis ALAs sporta kopas valdes sēdē Čikāgā š. g. 1. martā ievēlēts par ALAs sporta kopas novusa referentu.

Vīru koŗa „Uzdziedāsim, brāļi!” prezidents Valdis Ķeris bija atsūtījis pateicības vēstuli par atbalstu koŗa turnejai Latvijā, kur vīri apsola apliecināt dziesmu spēku.

Saņemti vairāku jauniešu lūgumi piešķirt stipendiju mācībām vasaras skolās. Gaŗezera vasaras vidusskolā vēlas mācīties Liāna Berkolda, Dāvis Berkolds un Oto Svenķis, vasaras vidusskolā Kursā – Adele Nagaine. Valde nolēma piešķirt 250 dolaru katram. No Eduarda Kalniņa vecākiem saņemts lūgums piešķirt dēlam stipendiju Gaŗezera bērnu nometnes apmeklēšanai, valde piešķīra 150 dolaru. Kasiere naudu nosūtīs tieši uz Gaŗezeru un Kursu.

Stipendijām naudu iegūst no biedrības biedru maksām un ziedojumiem, tātad jauniešus finansiāli atbalsta visi DK LB biedri un ziedotāji.

Namā 6. aprīlī izrādīja filmu „Sapņu komanda 1935”, par biļeti samaksāja 15 personas. Inese Edvarda ziedoja 20 dolaru, lai gan filmu neskatījās. Ienākumi – \$216; izdevumi (kafijas galds, zāles īre, galdauta mazgāšana) – \$82; atlikums – \$134. Valde nolēma filmu izrādīt vēlreiz 27. septembrī, kad notiks sporta vakars, kā arī turpmāk rādīt vēl citas Latvijas filmas.

1941. gada 14. jūnijā aizvesto piemiņas atceri šogad rīko lietuvieši.

Jāņu svinības pie Baltakmeņu ezera rīko Sandra Gulbe ar palīgiem – Aiju Zeltiņu-Kalniņu, Jāni Daugavieti, Pēteri Staško un citiem. Būs novusa galdī, tirdziņš, tautasdeju kopas „Pērkonītis” priekšnesumi. Četri tautasdeju kopas pāŗi piedalīsies Dziesmu svētkos Hamiltonā.

Runājot par nākotnes darbību, valdes locekļiem bija dažādi ieteikumi – rīkot šacha, dambretes un citu spēļu vakarus, filmu izrādes, beztalantu, tango vakaru.

Jāņa Daugavieša rīkotais novusa turnīrs notiks 4. un 5. oktobrī.

Latvijas valsts dibināšanas atceres sarīkojums – 16. novembrī.

Valdis Pavlovskis pastāstīja, ka ASV Kongresa deputāts Džons Šimkus ierosināja aicināt Kongresu atzīt 21. augustu par „Melnās lentes dienu”, bet viņš nav zinājis, ka Kongress

šādas rezolūcijas nepieņem.

Tā kā maksa par pasta sūtījumiem ir ievērojami lielāka un arī daudz kas cits kļuvis dārgāks, valde ir spiesta no nākamā gada paaugstināt biedrības biedru maksu: vieniniekam – \$35; ģimenei – \$50; studentiem – \$10; tiem, kuŗi nevēlas būt biedrības biedri, bet vēlas abonēt biļetenu – \$40.

Sēdes beigās valdes locekļi sprieda, kā vairāk iesaistīt jauniebraucējus, rīkojot balles, sporta spēles, draudzības un iepazīšanās vakarus. Svarīgi arī individuāli sakari un uzaicinājumi.

Sēdē 11. maijā valdes locekļi ar klusumu brīdi pieminēja 10. maijā mirušo ilggadējo valdes locekli Rūdolfu Hofmani. Ivars Mičulis piebilda, ka līdz ar viņu zudusi liela vēstures daļa, jo R. Hofmanis varēja daudz ko pastāstīt par trimdas sākuma gadiem. Biedrziņa pienākumus uzņēms Aija Zeltiņa-Kalniņa, viņai palīdzēs Tamāra Kalniņa un Astra Moora

Inguna Galviņa ieteica Rūza Hofmaņa piemiņai nodibināt Latviesu valodas pulciņu.

Biedrības delegāti ALAs 63. kongresā Filadelfijā bija Astra Moora un Ivars Mičulis, kongresā piedalījās arī Valdis Ķeris, būdams ALAs Sporta biroja pārstāvis. Ivars Mičulis īsumā pastāsta par ministru prezidentes Laimdotas Straujumas tikšanos ar organizāciju pārstāvjiem 1. maijā.

Vēsturnieks Uldis Neiburģs 11. oktobrī piedāvā parādīt dokumentārfilmu „Pretrunīgā vēsture”, kuŗai ir scēnārija autors, un vadīt pārrunas. Viņš arī sarakstījis „Dievs, Tava zeme deg! Latvijas Otrā pasaules kaŗa stāsti”, kuŗas klajā laišana notika 6. maijā Latvijas Kaŗa muzejā Rīgā.

Ivars Mičulis par runātāju Latvijas valsts dibināšanas atceres sarīkojumā ieteica aicināt Latvijas ministru prezidentu Laimdotu Straujumu, Latvijas Investīciju un attīstības aģentūras (LIAA) direktoru Andri Ozolu vai Latvijas vēstnieku ANO Jāni Maŗeiku. I. Mičulis Ar viņiem sazināsies, lai noskaidrotu, kuŗš varēs ierasties.

Nākamā valdes sēde notiks 10. augustā.

Ziedojumi biedrībai

Aleksandrs Briška – \$460; Māra Eskaheda (Escajeda) – \$10; Edgars un Skaidrīte Jēkabsoni – \$25; Mārtiņš Leikarts – \$6; Astra Moora – \$55; Valda Richtere – \$25; Valija Rubene – \$5; Valda Serenas – \$50; Tāļivaldis Pagle – \$60; Maruta Taube – \$35; Maija Volfa – \$60.

Galerija *Baltic Crossroads*
3929 Fountain Ave, Los Angeles, CA 90029

Tālr.: 323-664-6216;

www.baltic-crossroads.com

Galerija atvērta katru dienu!

Amerikāņiem maz iemeslu smaidīt

„Amerikāņu izdaudzīnātais smaids nemaz tik bieži nav redzams. Paskat, visi sēž nopietnām, pat drūmām sejām,” ieteicās no Talsiem ciemos atbraukusi māsa, mums abām braucot Ņujorkas apakšzemes vilcienā. Bija darbdienas pievakare, lielākā daļa braucēju atgriezās mājās pēc garas darba dienas, ikvienu droši vien māca rūpes par piederīgajiem, vai pietiks līdzekļu uzturam, dzīvokļa īrei, bērnu skolas naudas samaksai. Pēdējos gados iemeslu smaidīt amerikāņiem ir maz. Ziņas laikrakstos un žurnālos neiepriecina. *Amnesty International USA* dati liecina, ka Amerikā ir 3,5 miljoni bezpajumtņieku, katrs otrais amerikānis cieš no nabadzības vai ienākumi tik tikko pietiek iztikas minūtam. Toties Amerikā ir 18,5 miljoni neapdzīvotu māju, kuŗas iemītnieki bijuši spiesti pamest, jo nav varējuši samaksāt bankas aizņēmumu. Visvairāk neapdzīvotu māju ir Floridā, Indianapolisē, Džordžijā, Aidaho, Mičigenā, Nevadā, Kansasā, Alabamā, Ilinojā.

Nav nekāds noslēpums, ka Amerikā ir dziļa politiskā un ekonomiskā krīze. ASV valdības parādi sasnieguši vairāk nekā 50 000 dolaru uz katru iedzīvotāju. Milzīgus izdevumus sagādāja kuŗš Afganistānā un Irakā. Ar katru dienu aug bezdarbnieku skaits, patlaban lielākais ir Rodailendā un Ņudžersijā. Apmēram 1,3 miljoni amerikāņu bezdarbnieki 2013. gada beigās zaudēja bezdarbnieku pabalstu. Apmēram 3,9 miljoni amerikāņu 2013. gada beigās sešus mēnešus vai ilgāk bija bez darba. *Los Angeles Times* š. g. 8. maija numurā bija raksts, ka grūti dabūt darbu būs 83% kolledžu beigušajiem, pat inženierzinātņū, matemātikas un tehnoloģijas studentiem. Visgrūtāk atrast darbu ir Ņudžersijā, Nevadā un Kalifornijā, jo daudzi lieli uzņēmumi ievērojami samazināja ražošanu un atlaida darbiniekus. Statistikas dati liecina, ka pērnā gada decembrī Kalifornijā ilgāk par gadu bez darba bija apmēram 617 000 amerikāņu, kuŗi vecāki par 50 gadiem. Zaudējot darbu, daudzi 50-64 gadu veci kalifornieši bijuši spiesti pārcelties uz dzīvi pie saviem vecākiem. Šo parādību var vērtēt dažādi. Eiropā vairākās zemēs nav nekas neparasts, ka pieauguši bērni dzīvo kopā ar vecākiem. Latvijā agrāk lauku mājās kopā dzīvoja vairākas paaudzes. Dzirdēts, ka amerikāņi savus bērnus mudina meklēt atsevišķu dzīvesvietu, tikko viņi sasnieguši 18 gadu vecumu. Kāpēc tad viņi bērnus vispār laida pasaulē? Kopā dzīvo taču ir pareizāk, labāk, ērtāk un jautrāk! Bērni var aprūpēt vecākus, viņiem kļūstot nevarīgākiem, savukārt vecāki var pieskatīt māju un mazbērnus, sagaidīt viņus no skolas, palīdzēt mācībās, tātad nekad nebūs garlaicīgi.

Varbūt tieši vecāku un bērnu norobežošanās, atsvešināšanās ir par iemeslu cilvēku rakstura maiņai un vai ne tāpēc ir tik daudz psihisko slimu un noziedznieku? Nesen vairākos preses izdevumos bija ievietots senātora Džima Veba (Jim Webb) raksts, kuŗā atklāti bēdīgi fakti: ASV uz 100 000 iedzīvotājiem ir 756 cietumnieki, tātad no 31 pieaugušajiem viens atrodas cietumā vai policijas uzraudzībā, daudz vairāk nekā citās valstīs. Cietumu uzturēšana Amerikā izmaksā apmēram 68 miljoni dolaru gadā. Cietumi ir pārpildīti, tajos valda vardarbība, naidi, ieslodzītie savā starpā izrēķinās, un

jāšaubās, vai, iznākuši brīvībā, viņi ir pāraudzināti un sāks dzīvot pilnvērtīgu, godīgu dzīvi. Katru dienu televīzijas ziņās jāklausa par jauniem noziegumiem – kāds nošauts, nodurts, nosists, apmēram 230 ASV pilsētās darbojas bruņotas bandas, īpaši Ziemeļvirdžīnijā, bieži ir cilvēku nolaupīšanas gadījumi, visbiežāk Fēniksā un Arizonā.

Šķiet, noziegumus veicina arī televīzijas raidījumi. Rakstnieks Voldemārs Kārklīš jau 1962. gadā „Grāmatu Drauga” izdotajā romānā „Vakara zvaigznes” rakstīja: „Televīzijas ekrāns katrā mājā varētu būt kultūras izplatīšanas līdzeklis ar gluži nepārredzamu nozīmi – ja vien tas kalpotu kultūrai, zinātnei, mākslai. Bet, tā kā pēc tām šeit nejūt vajadzību, jūs uz sava brīnumainā ekrāna, atskaitot retus izņēmumus, kas tikai apstiprina likumu, redzat slepkavību pēc slepkavības, balaganu pēc balagana, reklāmu pēc reklāmas – visu, kas bez piepūlēs sagremoams plēbeja prātam, visu, kas kutina trulās masas diafragmu. Kāds ir iznākums? Pat tās dažas stundas miera, kas nabaga mazajam cilvēkam vēl bija pēc grūta dienas darba modernās tehnikas tempā, viņam nu nolaupa šī gaumes un intelekta giļotīna, ko viņš pats ienesis savā mājā. Ja piecu vai septiņu miljonu trako vietā šeit pēc kāda laika būs desmit vai četrpadsmit miljonu, tad tas, starp citu būs arī šīs materiālās kultūras brīnums – televīzijas panākums.”

Par spīti visam amerikāņi cenšas smaidīt un iesaka to darīt arī latviešiem. Atvaļinātais amerikāņu pulkvežleitnants Deivids Holahans, tagad rīdzinieks, vietējo uzņēmēju projektu vadītājs, latviešiem iesaka turēties pa gabalu no amerikāņu ēdiena, „bet uzlieciet vieglu amerikāņu smaidu, un viss būs kārtībā!” („IR” 2013. g. 11.-17. IV).

Dzejnieks Vitauts Ļūdēns rakstīja:

„No naida var akmeņus cietokšņiem velt,
Bet māju var tikai no smaida celt.”

Zīmīgs ir skotu sakāmvārds: „Smaids ir lētāks nekā elektība un dod vairāk gaismas.”

Franču rakstnieks Antuāns de Sent-Ekziperī teicis:

„Smaids bieži ir pats galvenais. Smaids atlīdzina. Smaids apbalvo. Smaids uzmundrina. Un smaids var būt arī tāds, ka tā dēļ iet nāvē.”

Igora Jakovļeva dziesmā ar Valža Artava vārdiem, ko dzied grupas „Eolika” dalībnieki, ir vārdi: „Smaidiet, smaidiet un labi būs!”

Gadījies piedzīvot, ka tūristu grupas dalībniece ārzemju viesnīcā sasveicinoties ar pusmūža vecuma ceļabiedri, ko satikusi tikai pāris reižu, saka nevis: „Labdien, prieks tikties! Kā tev klājas, kā jūties?”, bet noskalda: „Smaidi!” lai gan pašai seja īgna. Tas ir netaktiski, jo varbūt tieši tobrīd svešniecei guļ akmens uz sirds, viņa uzzinājusi kādu ļaunu vēsti vai par kaut ko sēro. Pavēlēt smaidīt nevar, viltots smaids kaitina, un nevajadzētu aizmirst tautā teiktos vārdus: „Smaida kā tāds muļķītis!” Sarunā pieminot kopējas paziņas vai agrāk piedzīvoto, smaids atplauktu vaigā pats no sevis. Latvieši ir atturīgi, bet mēs protam priecāties, uzjautrināties par asprātīgiem jokiem un smaidām, ja kas labi izdevies. Vai arī liekam bēdu zem akmeņa un pāri ejam dziedādami. **A.M.**

Kas dārzā, kas dārzā – Lasvegu latvieši rožu dārziņā

Foto: Rita Bāra

Vairāk nekā ducis Lasvegu latviešu dienu pirms Pūpolsvētdienas, 12. aprīlī, sapulcējās Edītes Ziemeles mājās – saule spīdēja, rozes skaisti ziedēja, ēdamā netrūka. No kreisās: Margērs Matulis, Kriss Normans (Chris Norman), Zigfrīds Šnelle (Siegfried Schnell), Džoisā Lūse (Joyce Lusia), Edīte Ziemele, Gaida Peka, Ivars Bārs, Andra Zariņa, Georgs Juris Lūsis, Vineta Bome, Bills Sannars (Sannar), Skaidrīte Sannara, Gunta Normane, Līga Berklāva-Šnelle (Attēlā nav gluži visu saieta dalībnieku, dažiem bija jāsteidzas uz darbu)

Apsveicam!

Foto: Edgars Andersons

Ērika Unta 12. aprīlī svinēja 79 gadu jubileju, viņu apsveica Allegra Allisone and Liza Amtmane (labā pusē)

Apsveicam Valdi Pavlovski 80 gadu jubilejā

Mēs visi zinām, cik daudz Valdis Pavlovskis ir darījis un vēl aizvien dara Latvijas un Dienvidkalifornijas latviešu biedrības labā.

Viņa darbs ir augstu novērtēts – Valdim Pavlovskim ir piešķirts Triju Zvaigžņu ordenis un Atzinības krusts.

Glūži nemanot 29. aprīlī pienāca viņa 80 gadu jubileja.

Apsveikumu V. Pavlovskim atstūtīja Pasaules brīvo latviešu apvienības (PBLA) pārstāvības Latvijā vadītājs Jānis Andersons:

„Sirsnīgi apsveicu Tevi nozīmīgajā dzīves jubilejā! Paldies par Tavu draudzību un veiksmīgo sadarbību aizvadīto gadu garumā, novēlu Tev labu veselību un panākumus turpmāk! Ar daudz, daudz labdienām no visiem PBLA ļaudīm!”

PBLA priekšsēdis Jānis Kukainis apsveikumā raksta:

„Pasaules brīvo latviešu apvienības, tās valdes un savā vārdā sirsnīgi sveicu Tevi nozīmīgajā dzīves gadskārtā!

Visu Tavu veikumu un nozīmīgos darbus latviešu tautas un mūsu valsts labā ir grūti uzskaitīt, tāpēc pieminēšu dažus no tiem.

Trimdas gados Tu dibināji un gadu desmitiem ar panākumiem vadīji Amerikas baltiešu brīvības līgu (BAFL), savulaik panākot 14. jūnija atzīšanu par Baltijas brīvības dienu.

Latvijai tik nozīmīgajos pirmsatmodas un trešās atmodas gados Tu vadīji Amerikas latviešu apvienības Iekšējās informācijas biroju, esi bijis ALAs priekšsēdis un vicepriekšsēdis, atbalstījis brīvības cīnītājus Latvijā, gatavojot dažādus informācijas materiālus gan latviešu, gan cittautiešu un ASV žurnālistu vajadzībām, rīkojot vēstuļu akcijas un demonstrācijas latviešiem nozīmīgos datumos un notikumos.

Tavā vadībā tika sagatavoti iesniegumi toreizējam ASV prezidentam Ronaldam Reiganam un citiem ASV valsts viriem, kad Vašingtonā notika ASV un PSRS „galotņu konference”, atgādinot par PSRS nodarījumiem Baltijas valstīm un Ronalda Reigana un Michaila Gorbačova tikšanās laikā ierosināji runāt, ka laiks izbeigt padomju okupāciju Latvijā.

Tiklīdz Latvija atguva neatkarību, Tu nevilcinājies atgriezties Latvijā un uzņēmie aizsardzības ministra vietnieka pienākumus, tiki ievēlēts 5. Saeimā un kļuvi par aizsardzības ministru, veicinot Latvijas valsts bruņoto spēku atdzimšanu.

Tavi darbi palīdzēja atjaunot mūsu valsti, Tavs un Tava brāļa darbs ir nozīmīgs ieguldījums Latvijas vēsturē XX gadsimtā.

Novēlu Tev turpmākus panākumus, labu veselību un daudz baltu dieniņu!”

Dienvidkalifornijas latviešu biedrības valdes locekļi un visi pārējie šejienes latvieši pievienojas šiem sirsnīgajiem apsveikumiem.

Pie Kapsēdes dižakmens

Izlasījuši maija biļetenā rakstu par akmeņiem, Arnis un Rainis Krīgeni atsūtīja fotogrāfiju, kur viņi redzami stāvam pie Kapsēdes dižakmens. Ciemojoties Latvijā un staigājot pa bērniības takām, viņi iegriezušies arī Grobiņas novada Medzes pagasta Kapsēdē, kur pie bijušās dzelzceļa pārbrauktuves, 300 metru uz dienvidiem no dzelzceļa stacijas atrodas viens no lielākajiem akmeņiem Latvijā. Konstantīns Grēvinks 1861. gadā akmeni uzmērījis un aprakstījis. Kopš 1957. gada Kapsēdes dižakmens ir aizsargājams ģeoloģiskais objekts. Akmens sašķelts vairākās daļās, līdz mūsdienām saglabājušās tikai divas daļas. Lielākās daļas apkārtmērs ir 16,5 metri, augstums 4,2 metri, garums 5,5 metri, platums 3,5 metri, tilpums 60 m³. Daļa akmens 20. gadsimtā izmantota šķembu ražošanai. Pirmā pasaules kara laikā vācieši akmeni iekaluši uzrakstu *Weltkrieg 1914 – 1916*.

Kapsēdes dižakmens ir pelēks, vidējgraudains metamorfizēts granosienīts ar dzīslām. Dižakmens atrodas kādreizējā Baltijas Ledus ezera pārskalotajā līdzenumā, kur to apmēram pirms 10,5-11 tūkstošiem gadu no morēnas izskalojuši viļņi un izspiedis ledus.

No kreisās: Arnis un Rainis Krīgeni

Jāņu svinības pie Baltakmeņu ezera 21 jūnijā

White Rock Lake

10645 Soledad Canoyn Rd., Saugus, CA 91390

Jāņabērni gaidīti no plkst. 4.00 pēcpusdienā

Būs Jāņu tirgus, jāņusiera konkurss, rotaļas, vainagu parāde, dziesmu tekstu sacerēšana, apdziedāšanās, jāņuguns, skanēs mūzika, varēs uzspēlēt novusu!

Tautasdeju kopas „Pērkonītis” priekšnesumi
Vakariņās cūkas cepetis, alus, jāņusiers un citi gardumi

Celsim teltis un pārnakšņosim zaļumos!

Dalības maksa – \$25

12-18 gadu veciem jauniešiem – \$5

Auto novietošana – \$5

Rīko Dienvidkalifornijas latviešu biedrība

Ak, pasaki, Jāņa māte,
Kāda bija Jāņa zāle?
Zilgalvītes, repējumi,
Buldurītes pastarpēm.

Vai baltais āboliņš,
Neaudz ceļa maliņā;
Ies garām Jāņa bērni,
Tie jau tevi izplūkās.

Samtenītes, magonītes
Jaunu meitu Jāņa zāles;
Asi dadži, sīkas nātres
Jaunu zēnu Jāņa zāles;
Papardītes, vībotnītes
Vecu ļaužu Jāņa zāles.

Jāņu diena svēta diena,
Aiz visāmi dieniņāmi,
Jāņu dienu Dieva dēlis,
Saules meitu sveicināja.
Jāņu nakti jauni puīši
Jaunas meitas dancināja.

Jānīt's sēde kalniņāi,
Zāļu nasta mugurāi,
Ausim, meitas, balti
kājas,
Iesim Jāni kairināti.

Veda mani zālītēsi,
Es zālīšu nepazīnu,
Viens kociņš, trīs zariņi,
Deviņiem ziedīņiem.

Jāņu nakti nezināju,
Kuŗa meita, kuŗa sieva;
Vai bij' meita, vai bij'
sieva,
Galvā zīļu vainadziņš.

Liela ciema maliņāi,
Saauguši ozoliņi;
Jāņu nakti cauri gāju
Zars norāva vainadziņu.

Nemūžami nedabūju,
Kas pazuda Jāņu nakti:
Pazūd manis meitas gods,
Pazūd zīļu vainadziņš.

Jāņu diena svēta diena,
Aiz visāmi dieniņāmi:
Līgo Saule, līgo bite,
Līgo visa pasaulīte,
Tā ligoja Jāņa bērni,
Pa maliņu maliņāmi.

Foto: Guntis Švītiņš

Mācību gada pēdējā diena Losandželosas latviešu skolā

Mātes dienā, 11. maijā, Losandželosas latviešu skolas skolēni saņēma mācību gada beigu liecības. Skolotāji uzslavēja audzēkņus par uzņēmību katru svētdienu cauru gadu ierasties skolā, pastāstīja, cik viņi centīgi, čakli, apķērīgi. Uzslavu, protams, pelnījuši arī visi skolotāji.

Skolēni bija sagatavojuši daudz priekšnesumu, turpi-

not Draudzīgā aicinājuma sarīkojumā sāktos veltījumu Rīgai. Skanēja koŗa un atsevišķu klaŗu skolēnu dziedātas tautasdziesmas par Rīgu, Selgas Mencis un Ēvalda Siliņa dziesmas bērniem, viņi izteiksmīgi deklamēja dzejoļus. Klausītāji pārliecinājās, cik skolā ir daudz talantīgu skolēnu. Kārtējo reizi pārsteidza Krista Hadada, skaisti nodziedot Renāra Kaupera „Mana dziesma”, Elsa Brecko spēlēja vijoli. Koncerta beigās visi skolas

Dzied Krista Hadada

audzēkņi kopā dziedāja Raimonda Paula dziesmu „Tu esi Latvija”.

Skolotāji saņēma daudz puķu, skolēni – no Latvijas atvestas „Laimas” šokolādes tāfelītes. DK LB priekšnieks skolas pārzinei pasniedza atbalstu skolai – 500 dolaru čeku.

Jaunā vijolniece Elsa Brecko, pie klavierēm – Pauls Berkolds, daļēji aizsegts – bundzinieks Ēriks Jerumanis

Losandželosas latviešu skolas pašaizliedzīgie skolotāji, no kreisās: Pauls Berkolds, Tamāra Kalniņa, Benita Trapse, Inguna Galviņa, Ieva Liepniece, pārzine Nora Mičule, Ilza Strazdiņa, Dziesma Tetere, Ilze Nagaine, Aija Zeltiņa-Kalniņa

Skolēni parādīja vairākas jaukas rotaļdejas – „Jūgsim, cūciņ, silītē”, „Strauja, strauja upe tecē”, „Sijā auzas, tautu meita”, „Kurpnieciņš”.

Vienu zāles sienu rotāja skolēnu zīmējumi, vecāko klašu skolēni bija uzrakstījuši un zīmējumiem izrotājuši sacerējumu par tematu „Ko es darītu, ja dzīvotu Latvijā”. Dziesma Tetere dziedātu operā, Ance Trapse audzētu zirgus, Krista Hadada gribētu būt bērnu audzinātāja, dzīvot Vecrīgā vai Jūrmalā piedalīties Dziesmu svētkos, Aija Reimane studētu Mākslas akadēmijā, būtu fotografe vai māksliniece un dzīvotu ārpus Rīgas. Visi šie sapņi ir īstenojami!

Skolēnu vecāki bija sagatavojuši gardas uzkodas, daudz palika pāri, un ikviens, kas vēlējās, varēja paņemt šo to līdz mājiniem, kuņģi todien nevarēja atnākt.

Pārsteigums un prieks bija Mātes dienā namā sastapt agrāko Losandželosas latviešu skolas audzēkni Brigitu Puķīti-Rūtenbergu ar gadu veco dēliņu Vilhelmu.

Brigita ar dzīvesbiedru Viestartu vairākus gadus dzīvoja Norvēģijā, bet tagad pārcēlušies uz Kopenhāgenu, Dānijā. Viestarts strādā lielajā transporta kompānijā *Maersk*. Abiem patīkot dzīvot Skandināvijā, viegli visur nokļūt, jo labs publiskais transports, tuvu Latvija...

Erlenda Ziemeņa baletskola Solanabīčā

Laikrakstā *The San Diego Union-Tribune* š. g. 18. aprīlī bija ievietots Ninas Garinas raksts par latvieti Erlendu Ziemeņu, Solanabīčas (Solana Beach) baletskolas *Ballet Arte* vadītāju. Janvārī Sandiego notika jauno baletdejoņu sacensības *Youth America Grand Prix*, un tajā labus rezultātus guva E. Ziemeņa vadītās skolas audzēkņi – astoņi ierindojās 24 labāko vidū, divi ieguva pirmo vietu un divi – otro. E. Ziemeņa palīdze ir viņa dzīvesbiedre, italiete Sara Viale. Viņi abi ir profesionāli baletdejoņi, dejujuši Eiropā un ASV. *Ballett Arte* atvērta 2004. gadā, tajā apmēram 100 audzēkņu no trīs līdz 73 gadu vecumam mācās klasisko baletu. E. Ziemeņš ir pārliecināts, ka deja ir dzīves filozofija, un mācoties dejojot no bērnības, audzēkņi saglabās disciplīnu un meistarību visas dzīves laikā.

E. Ziemeņam ir 49 gadi, viņš dzimis un skolojies Latvijā. Dejojot sācis četrus gadus vecumā deju pulciņā VEF kultūras pilī, bet deviņu gadu vecumā iestājies Rīgas choreografijas skolā.

Pēc skolas beigšanas viņš astoņus gadus dejojis Latvijas Nacionālās operas baleta trupā, viņam bijušas lomas baleta izrādēs „Žizele”, „Gulbju ezers”, „Apburtā princese”, „Riekstkodis”.

Rekonstrukcijas dēļ operu slēdza, un tieši tajā laikā uz Rīgu bija atbraukusi *Indianapolis Ballet Theatre* vadītāja Dace Dindone. Viņa uzaicināja E. Ziemeņu dejojot Indianapolisē baletā „Riekstkodis”. Sekoja piedāvājums dejojot Indianapolisē universitātes izrādē „Apburtā princese”, tas videoierakstu reidzēja *New York City Ballet* baletmeistars Pīters Martins un uzaicināja atbraukt uz Ņujorku. Viņam laimējās dejojot ievērojamās izrādēs – *Concerto Barocco*, *Symphony in C*, Igora Stravinska baletā „Ugunsputns”. E. Ziemeņš atkal atgriezies Indianapolisē, kur turpināja sekmīgu karjēru, bet pēc laika abi ar dzīvesbiedri pārcēlušies uz Ventūru un dejojusi mazā trupā, kas līdzekļu trūkuma dēļ slēgta. Tieši tobrīd viņi uzzinājuši, ka tiek pārdota baletskola Sandiego. Tagad darbs ir no rīta līdz vakaram, divas reizes gadā tiek sagatavotas izrādes, kuņģis piedalās arī paši skolotāji.

E. Ziemeņš nodarbojas arī ar kinezioloģiju, kustības mācību – kā var atjaunot veselību, sabalansējot muskuļus. Brīvajā laikā abiem dzīvesbiedriem patīk doties uz plūdmali vai kopīgi gatavot ēdienu.

E. Ziemeņš cenšas katru gadu aizbraukt uz Latviju, bet atgriezties pavisam nedomā.

7. jūnijā *Lawrence Family Jewish Community Center* Lahojā (La Jolla) notiks skolā *Ballett Arte* iestudētā baleta „Apburtā princese” izrāde.

Baletskolas vietne tīmeklī: www.balletarte.com

Baletmeistari Erlends Ziemeņš un Sara Viale

PĀRDOD ZEMGALES TAUTASTĒRPU

Brunči ar rozītēm, apakšsvārki, linu kreklis, rūsas krāsas ņieburs ar piecām sudraba pogām, josta, izšūta balta sievas aube, sarkans ciets vainags, mazāks mīksts sarkans vainags, zaļš lakats ar bārkstīm, villaine ar bārkstīm, trīs mazas sudraba saktiņas. Izmērs: 10-12 (ASV). Cena \$500 Piedāvāju pirkt arī Kārļa Grenciona darinātas sudraba zīļu krelles, apmēram 29 collas (25 zīles), \$700 Tālr.: 760-565-6135

Ilustrācija: Ina Voronova

Jāņu svinības Sandiegos, *Crown Point Place Beach* sestdien, 28. jūnijā, plkst. 12.00 pusdienlaikā

Ceļa norādījumi: no I-8 W jānobrauc pie *West Mission Bay Drive*, jāgriežas pa labi, turpinājumā pa *Ingraham St.*, vēlreiz pa labi uz *Crown Point Dr.*, pa labi uz *Moorland Dr.*, pa kreisi uz *Corona Oriente Rd.*; parka beigās, tuvu *Bayside Walk*, plīvos Latvijas karogs un būs ligotāju bariņš.

Cienasts – BBQ, desiņas, Latvijas rupjmaize, limonāde; vienreizējie lietošanas trauki būs sagādāti. Salātus, dārzeņus, augļus, saldo ēdienu u. c. lūdzam ņemt līdzi!

Plūdmaļē nedrīkst ienest un lietot alkoholiskos dzērienus! Nedrīkst lietot stikla traukus. Auto stāvvietu slēgs plkst. 10 vakarā. Ieteikums ņemt līdzi plūdmales krēslu, pretiedeguma krēmu, cepuri, saulesargu!

Vajadzīgi brīvprātīgie vietas aizņemšanai un *BBQ* sagatavošanai.

Pieteikties, sazinoties ar Jāni Legzdiņu, tālr: 858-598-5451; kabatas: 619-851-2358

vai rakstīt: jlegzdins@san.rr.com līdz 25. jūnijam

Dalības maksa (ziedojums) \$20.00

(atlikums tiks ziedots Sandiegos latv. ev. lut. draudzes darbībai)

Latviešu valodu var mācīties dziedot

Komponista Ēvalda Siliņa dziesmu grāmatu bērniem var iegādāties Rūjienas izstāžu zālē Upes ielā 7, tālr: 1 26381413, rakstot vai zvanot Līgai Siliņai, e-pasts: kadence@inbox.lv tālr.: 37126381413, vai pārskaitot naudu uz biedrības „Rūvenietis” (Rūjiena, Valdemāra ielā 5-1 LV 4240) kontu: Reģistr. apliecība B 012878 Reģ. Nr. 400081608120 Konts Swedbank AS LV21HABA0551028615997

L. Siliņa lūdz precīzi uzrakstīt adresi, kur grāmatu nosūtīt.

Armands Melnbārdis
aicina uz savu vijokkoncertu

Wine Tasting Room *Enoteca*
(1204 W. Burbank Blvd.)
10. jūlijā

no plkst. 7.00 līdz 9.00 vakarā

„Bieži mēs neprotam novērtēt, cik liels spēks var būt pieskārienam, smaīdam, laipnam vārdam, dzirdīgai ausij, neviltotam komplimentam vai vismazākajam centienam izrādīt uzmanību – tas viss, ļoti iespējams, var pārvērst kāda cilvēka dzīvi.”

*Dienvidkalifornijas universitātes (USC) profesors
Feliče Leonardo Buskalja
(Felice Leonardo Buscaglia, 1924-1998)*

Latvieši Ķīnā tagad un agrāk Pirmsliedņu svinības Šanhajā

Pūpolsvētdienā Šanhajā skaisti ziedēja persiki

Pūpolsvētdienas priekšvakarā, 12. aprīlī, ceļu uz lepo savrupmāju, kurā mīt Baiba Rozenfelde, viņas dzīvesbiedrs Edijs un dēli Matīss un Toms bija atradis neticami kupls latviešu un viņu draugu pulks. Baiba iepriekš izsūtītajā ielūgumā aicināja līdzīgi ņemt līdzīgi krāsotas olas un citus Lieldienu ēdienus un dzērienus, kā arī mūzikas instrumentus – ģitaru, grabuļus, bungas. Viņa piedāvāja arī izsūtīt Imanta Kalniņa dziesmu un tautasdziesmu vārdus, jo paredzēta dziedāšana kopā ar leģendāro Austru Pumpuri.

Mūsdienā latviešiem Šanhajā jau izveidojušās stabilas tradīcijas. Armands Strauja, Jānis Donis, Zane Mellupe un Jānis Ruciņš ir Latvijas valsts dibināšanas atceres un Jāņu svinību rīkotāji. Austrālijas latvietē, interjeru architekta Ilma Siksna-Vilkinsone Ziemsvētku tradīciju galvenā zinātāja un piparkūku cepšanas meistare. Ilma cep un citus pamāca cept speķa pīrāgus. Pīrāgi garšo ne tikai Losandželosas latviešiem,

Visi saīeta dalībnieki vienā attēlā neietilpa

arī Šanhajā tiem liela piekrišana.

Vairāk nekā pussimts dažādu tautību un vecuma ļaudis klausījās un pievienojās Austras Pumpures uzsāktajai „Aijā, žūžū, lāča bērni”. Tiem, kuri latviski nesaprata, tekstu angļu valodā tulkoja architekts Pēteris Ratas. Par spīti solido gadu skaitam, Austrai Pumpurei ir jauna programma, daudzu dziesmu autors ir dzejnieks Viktors Kalniņš.

Svinībās saskaitīju vismaz desmit pirmskolas vecuma tumšmatainu un gaišmatainu puisēnu. Pats mazākais no bērniem dzimis tiesi Austras 85. dzimundienā, kas skaisti svinēta Liepājā aizvadītā gada novembra beigās. Novēroju, ka bērniem nav grūtību pāriet no vienas valodas uz citu. Gan Ilmas Siksna dēli, gan piecus gadus vecā Melisa Ratas diezgan brīvi runā trijās valodās – ķīniešu, angļu un latviešu. Tātad aug jauna talantīgu latviešu paaudze, kuriem būs atvērtas daudzas durvis visā pasaulē.

Austra Pumpure dziedātāju un klausītāju pulkā

No kreisās: Austra Pumpure, Baiba Rozenfelde, Biruta Rozenfelde

Vaļi, un ne tikai trīs!

Bieži vien, runājot par latviešiem Ķīnā, dzirdams izbrīnas pilns jautājums – ko tad viņi tur dara?! Taču latvieši dzīvojuši un dzīvo visās pasaules malās, pat tur, kur desmitiem gadu nav satikuši nevienu citu latvieti.

Pirms Otrā pasaules kara Ķīnā bija lielas latviešu kopienas, un tagad atkal varam runāt nevis par atsevišķiem iecelotājiem, bet par kopienām.

Netērējot laiku vispārējiem apgalvojumiem, nosauksim kaut vai tikai dažus piemērus, dažas spilgtas personības, kuŗas savu dzīvi, savu prātu un sirdi veltījuši zemei, kas arvien vairāk izpelnās visas pasaules apbrīnu. Katrs ceļotājs, reiz savām acīm ieraudzījis Ķīnu, piekrīt, ka Ķīnā iespējams viss un ķīnieši var visu, precīzēsīm – rietumnieku izpratnē – gandrīz visu...

Mazsalacietis Pēteris Mežaks dzimis 1858. gadā, būdams brīvprātīgais, piedalījās krievu-turku karā, bijis Austrumķīnas dzelzceļa apsardzes priekšnieks, sastādījis krievu-ķīniešu vārdnīcu. Laikā no 1922. līdz 1925. gadam bijis vicekonsuls, līdz 1940. gadam – goda konsuls Čarbinā. Pēc tam, kad konsulātu pārņēma PSRS varas struktūras, viņš atgriezās Latvijā, 1941. gadā apcietināts, izvests uz Vjatkas soda nometnēm, kur tā paša gada septembrī miris.

Raunēnietis Pēteris Šmits dzimis 1869. gadā, Pēterburgas universitātē mācījies austrumu tautu valodas, Pekinā papildinājis ķīniešu filoloģijā, līdztekus darbam Pekinas universitātē veicis atsevišķus diplomāta uzdevumus, 1902. gadā izdevis grāmatu „Ķīniešu chrestomatija”, 1907. gadā „Mandžūru valodas mācību grāmatu”. Pēc atgriešanās Latvijā veicis fantastisku darbu – sakopojis un izdevis „Latviešu tautas pasakas un teikas”. Valodnieka atdusas vietā Rīgā Meža kapos novietots mākslinieka Induļa Rankas kalts piemiņas akmens.

Nītaurietis Eduards Zilgalvis Šveicē studējis elektrotehniku, strādājis dzelzceļa virsvaldē Irkutskā, 1909. gadā devies uz Čarbinu, strādājis muitā, bijis Čarbinas latviešu biedrības priekšnieks un Tālo Austrumu nacionālās padomes Centrālā biroja loceklis. Kopš 1921. gada, dzīvojot Šanhajā, bija goda konsuls; 1947. gadā izceļojis uz ASV, dzīvojis Sietlā, savus piedzīvojumus Ķīnā 1951. gadā publicējis laikrakstā „Latvija Amerikā”.

Edgars Katajs dzimis 1923. gadā Mandžūrijā nelielajā Buhedu ciemā, kur viņa tēvs pēc iesaukšanas karādienestā bija nodarbināts uz Krievijai piederošā dzelzceļa, studējis Ziemeļmandžūrijas universitātē, strādājis PSRS konsulātā par tulkku, 1955. gadā atgriezies tēva dzimtenē – Latvijā. Daļu no savas dzīves spoži aprakstījis grāmatā „Zem desmit valstu karogiem”, viņa vadībā pamatzināšanas japāņu un ķīniešu valodā ieguva vesela atmodas laika jauniešu paaudze, kopš 1984. gada Latvijas universitātē piedalījies Orientālistikas katedras pamatu veidošanā.

Daugavpiliētis Pēteris Pildegovičs dzimis 1938. gadā, absolvējis Maskavas universitātes Austrumu valodu institūtu, mācījis ķīniešu valodu Vladivostokas universitātē, 1992. gadā ķīniešu valodu sāka mācīt Latvijas universitātes Orientālistikas katedrā.

Pekinā 1989. gadā tika atvērta Latvijas vēstniecība Ķīnas

Tautas Republikā, kuŗā P. Pildegovičs līdz 2002. gadam bija Latvijas pagaidu pilnvarotais lietvedis; 2008. gadā laidis klajā „Latviešu-ķīniešu sarunvalodas vārdnīcu”. Pēteris Pildegoviča sastādītā „Lielā ķīniešu-latviešu vārdnīca” iznāca 2010. gadā. Sinologs Pēteris Pildegovičs 2010. gadā apbalvots ar Triju Zvaigžņu ordeni par ieguldījumu Latvijas un Ķīnas savstarpējo attiecību sekmīgā attīstībā un 2011. gadā iecelts par Latvijas un Ķīnas mācību un zinātniskā centra Konfūcija institūta direktoru.

Cēsiniene Laura Stupaka dzimusi 1980. gadā, Latvijas Universitātē mācījusies ķīniešu valodu, Šanhajā absolvējusi Ķīnas tradicionālās medicīnas institūtu. Piepelnās, mācot angļu valodu un filmējoties reklāmās, kad vajadzīga eiropieša seja.

Rīdzinieks Pēteris Ratas dzimis 1980. gadā, absolvējis Rīgas 1. ģimnaziju, Ņudžersijas Tehnoloģiskā institūta Arhitektūras skolā divus gadus mācījies maģistrantūras programmā. Pēc pavadītiem darba gadiem Ņujorkā Pēteris Ratas ieradās Šanhajā, satika ķīniešu Džūnu un apprecējās.

Siguldiene Zane Mellepe dzimusi 1981. gadā, absolvējusi Šanhajas Skolotāju universitāti, Londonas Mākslas universitātē ieguvusi maģistra gradu dokumentārajā fotografijā un fotožurnālistikā, Šanhajā strādā multimākslas galerijā *Islands*.

Šajā nelielajā biografiskajā uzskaitījumā var pamanīt, ka ceļš uz Ķīnu arī Latvijas pirmās neatkarības laikā latviešiem veda galvenokārt caur Maskavu, tradicionāli – pa dzelzceļu. Tagad, kad visi pasaules ceļi ir vaļā un visu lielāko aviosabiedrību lidojumu maršrutos redzami Ķīnas lielpilsētu nosaukumi, uzņēmīgam cilvēkam nav traucēkļu izmēģināt savus spēkus Āzijas lielvalstī, un iesākumam pilnīgi pietiek ar angļu valodu.

Publikācijās par Ķīnu nereti pavīd pat apgalvojums, ka Ķīna izvēršas par Īriju Nr 2., tikai ar to starpību, ka uz ziemeļvalsti aizplūst darbarokas, bet uz Austrumiem – intelektuālais potenciāls. Var jau būt, ka tas par stipru teikts, bet nav dūmu bez uguns. LU Ģeografijas fakultātes absolventes Artas Mellupes bakalaura darbs „Latvijas-Ķīnas starpvalstu sakari un migrācijas tendences” apliecina, ka uz Ķīnu dodas jaunieši, kuŗu zināšanas un prasmes Latvijai ļoti noderētu – valodnieki, mediķi, architekti, modes mākslinieki, Rietumu vadošo rūpniecības firmu pārstāvji u. c.

Kāpēc latvieši paliek uz dzīvi Ķīnā ilgstoši? Droši vien katram ir savi personiski iemesli, taču der uzklaut kādas mātes stāstu: viņas bērns ir viens no censoņiem, kuŗiem par labām sekmēm iespēju gadu mācīties Ķīnas Tautas Republikā pilnībā apmaksāja Ķīnas valdība (tādu jauniešu Latvijā ir krietni daudz – apmēram simts), taču tikai daži no viņiem nolēma studijas turpināt arī pēc tam, kad uzturēšanās izdevumi jāsedz pašam. Lūk, ko šī māte pastāstīja: „Manam dēlam bija 19 gadu, kad viņš devās uz Ķīnu, es cerēju, ka mācības ārzemēs ilgs tikai gadu, bet, kad uzzināju, ka jaunieši ar maģistra gradu sinoloģijā strādā par tulkiem ķīniešu kafejnīcās, pati ieteicu – paliec un turpini studijas. Tas man nebija viegls lēmums, jo sapratu, cik reti savu bērnu tagad redzēšu... Tā arī notika, šo gadu laikā ir bijuši posmi, kad neesam satikušies vairāk kā divarpus gadu.”

Labāk vienreiz redzēt nekā...

Šajā aprakstā varēs atrast vismaz dažas atbildes uz jautājumu, kāpēc latviešiem patīk dzīvot Ķīnā vai kāpēc daži ir ar mieru palikt uz dzīvi šeit, lai gan atbraukuši tikai ekskursijā.

Ceļā uz Ķīnu no Helsinkiem jāpavada astoņas stundas, lielajā lidmašīnā ir visādas ērtības – katram pasažierim priekšā televīzijas aparāts, kuņģa ikviens var noskatīties dažādas filmas (drāmatiskas, klasiskas, dokumentāras utt.), vērot lidmašīnas ceļu, klausīties laika ziņas, iemīļotu mūziku, spēlēt elektroniskās spēlītes. Tiesa, krēsli lidmašīnā ir jūtami šauri, laimīgs ceļotājs, kam blakām iegadījušās vismaz divas tukšas vietas, jo tad var izstiepties un bezrūpīgi pasnaudulot.

Pirmais, kas Šanhajā pārsteidza – satiksme ir tik intensīva un šoferi tik izmanīgi, ka šķiet, visi nevis brauc pa asfaltētu segumu, bet peld kā straumē, kuņģa zivis cita citai aizslīd gaļam neaizskarot un netraucējot. Par Šanhajas taksometru šoferiem izmanīgāki un veiklāki šķiet vienīgi cirkus mākslinieki, un taksometrs ir ne tikai visērtākais, bet arī visekonomiskais pārvietošanās līdzeklis: to noķert, izņemot lietainu laiku, var ātrāk nekā izstiept roku un sākt pēc tā lūkoties. Visbiežāk, tūristu pamanījies, šoferis jau piebremzē pats, bet te, par laimi, salīdzinot kaut vai ar Ēģipti, neviens ar taures skaņām neapdullina! Šanhajas metro ir bez vagoniem – viegli caurstaigājams visā gaļumā, bet orientēšanās līniju mudžeklī iebraucējam ir krietni sarežģīta, ja vien cilvēks pie tās neķeras ar sportisku azartu un īpašu pacietību. Autobusu un pat trolejbusu netrūkst, bet to braukšanas grafiki šķiet kā neuzminama mīkla.

Pat jau neproti angļu valodu, pietiek, ka taksistam pilsētas kartē parādīs punktu, kur jānokļūst un atgriezoties viesnīcas vizītkarti – tevi noteikti sapratīs. Mūsu latviešu gīdei nebija nekādu iespēju mūs pavadīt, tālab palūdzām viņu uz papīra lapas ķīniešu valodā uzrakstīt vēlamos galamērķus: zooloģiskais dārzs, centrālā krastmala Bunds, Nefrīta templis, Ķīnas mākslas muzejs, cirks, dzelzceļa stacija uz Naņdzinu, pasažieru ostas piestātne uz salām utt. Šanhajā nav ierastā debesskrāpju pudura, kas atvieglotu orientēšanos kā daudzās citās lielpilsētās, te debesskrāpju „birztaļas” izkaisītas pa visu milzīgo pilsētu. Viesnīcu, hosteļu un moteļu pilsētā netrūkst, arī angļu valodu te daudz maz ciešami saprot, tālab nav nekādu sirdsapziņu pārmetumu, iesakot ceļotājiem uz Ķīnu doties pašiem uz savu roku, tūrisma firmu sadārdzinātos pakalpojumus neizmantojot.

Kā Ķīnā var uzlabot veselību?

Jautājums vietā, jo katrs ceļojums uz svešu valsti ir liela fiziska, garīga un emocionāla slodze. No daudziem austrumvalstu apceļotājiem dzirdēts par fantastiskajām masāžām. Ķīnā masāža ir pašu ķīniešu dzīves neatņemama sastāvdaļa, jo vairāk tāpēc, ka masāžas kabineti (gan ļoti eleganti, gan ļoti vienkārši atrodami gandrīz katrā kvartālā) atvērti no agra rīta līdz vēlam vakaram. Mums tuvējā salona meitenes vērojot, varējām tikai izteikt pārsteigumu un atzinību – kā jaunās meitenes spēj izturēt tik ilgas darba stundas! Nereti, atgriezušās mājās no gaļāka dienas ceļojuma, pārsteigtas ieraudzījām, ka mūsu masierītes, desmitos no rīta sākušas, nakts melnumā joprojām čakli strādā... Kādā salonā kļūstot par pastāvīgu

klientu, sāk pamanīt, ka prasmīgās masieres pa to pašu laiku mazumiņu, kamēr mainās klienti vai kamēr viņu kājas iemērtas tējas ūdenī, paspēj gan paēst, gan izkārt žāvēties apģērba gabalus, gan apkopt bērnu vai samīļot sunīti... Meitenes masieres amatu mācoties gadu, bieži vien tā ir dzimtas nodarbošanās, nereti viņām ir gaļi mati, jo, sarežģītu visa ķermeņa masāžu beidzot, neatkārtojams meistarības triks ir klienta statiskās enerģijas noņemšana ar matu graciōzu pieskārienu.

Lai gan meitenes it kā mācījušās vienās skolās, katras masāžas veids jūtami atšķiras, katra masāžas reize ir citādāka, jo citādākas kļuvušas arī mūsu kājas un muguras – elastīgākas, jūtīgie punkti mazāk asi.

Masieres galvenokārt ir meitenes, bet frizieri gandrīz tikai jauni puisi. Un varam ieteikt ikvienam – kad esi ceļasomu nolīcis viesnīcas istabiņā, pirmais gājien varētu būt pie friziera, kas galvu ne tikai izmazgās, bet vispirms fantastiski izmasēs. Ja vēlies – tajā pašā salonā piedāvā arī sejas un pārējā ķermeņa masāžu. Salīdzinot ar Rīgas un ASV līdzīgu pakalpojumu cenām Ķīnā, tas viss maksā vismaz piecas līdz desmit reizes lētāk.

Ķīna ir kā magnēts. Lielākoties visi, kas reiz bijuši Ķīnā, vēlas atgriezties atkal.

Anita Mellepe

LatviesiAmerika.com nomaina LatvianUSA.com

Vispirms vēlos pateikties visiem portāla LatvianUSA.com apmeklētājiem un atbalstītājiem! Man ir liels prieks un gandarījums par jūsu atzinību un labajiem vārdiem! Sešu gadu laikā pierādījies, ka portāls ir vērtīgs informācijas avots. Portāla ziņas noder ne tikai latviešiem, kuŗi ieceļojuši nesen, kuŗi dzimuši vai daudzus gadu desmitus dzīvo ASV, bet arī tiem, kuŗi vēl tikai plāno ieceļot. No maija beigām tīmeklī atrodams jaunais portāls: www.LatviesiAMERIKA.com

Tajā tiks saglabātas visas populārākās LatvianUSA.com sadaļas, kā arī izveidotas jaunas:

APSVEIKUMI un PATEICĪBAS, kur apmeklētāji var ievienot pateicību par kādu labi paveiktu darbu vai apsveikt svētkos, sumināt jubilāru vai latviešu organizāciju svarīgā gadadienā.

SKUMJĀS ZIŅAS – kur tuvinieki var paziņot par aizgājēju, izvadīšanu un ievietot viņa dzīvesstāstu.

Portālā tāpat kā līdz būs ZIŅU lapa, sarīkojumu KALENĀRS, SLUDINĀJUMU lapa, Uzņēmēju katalogs – DZELTENĀS lapas, APSVEIKUMU krātuve, Iepazīšanās, Google kartes:

Amerikas un Kanadas LATVIEŠU centri, uzņēmumi u. c. pulcēšanās vietas

[Latviešu skolas Amerikā un Kanadā](#)

[Latviešu NOMETNES](#)

[Amerikas LATVIEŠU draudzības karte](#)

[JĀNU karte](#)

[ZIEMSVĒTKU un JAUNGADA sagaidīšanas sarīkojumu KARTE](#)

ĪPAŠA PATEICĪBA individiem un organizācijām, bez kuŗu atbalsta jauno portālu izveidot nebūtu bijis iespējams: Daugavas Vanagu apvienībai Ņujorkā, Amerikas latviešu apvienībai, Amerikas latviešu Palīdzības fondam, Latviešu mūzejam, Ņujorkas latviešu ev. lut. draudzei, Filadelfijas Brīvo latvju biedrībai, latviešu kultūras biedrībai TILTS, Kārlim Ķirsim, Daigai Senbergai-USmanovai un visiem uzmundrinātājiem!

Uzmanību lietotājiem:

Nav nepieciešama reģistrēties, lai iepazītos ar informāciju portālā, bet, ja vēlaties pievienot kādu sludinājumu, ziņojumu par sarīkojumu vai ko citu, būs jāreģistrējas no jauna!

Uzmanību organizācijām, biedrībām un uzņēmējiem ASV!

Līdz 2015. gada janvārim ir iespēja bez maksas ievietot reklāmu Sludinājumu sadaļā un Uzņēmēju katalogā Dzeltenās lapas, kā arī informēt par latviešu sarīkojumiem kalendārā un Facebook – [Latvieši Amerikā](#) un [Latvieši Amerikā - PALĪDZĒSIM viens otram!](#) Lūdzu, iesūtiet informāciju, rakstot: LatvianUSA@gmail.com vai pievienojiet to paši.

Aicinu visus latviešus apmeklēt jauno portālu:

www.LatviesiAMERIKA.com

Uz tikšanos TĪMEKLĪ!

LatvianUSA.com un LatviesiAMERIKA.com veidotāja
Ilona Vilciņa

Par mūsu valodu

Zudis tulkojumā

Pēdējos gados bieži runā un rakstos vērojami burtiski tulkojumi no angļu valodas:

You are what you read. – Tu esi tas, ko tu lasi.

You are what you eat. – Tu esi tas, ko tu ēd.

We are what we repeatedly do. – Mēs esam tas, ko mēs atkārtoti darām. Tu esi tas, ko tu dāvini.

Diemžēl, burtiski tulkojot, zūd teikuma jēga. Labāk saprotams: „Tevi raksturo, ko tu lasi; ēdiens, ko ēd; ko dari; ko dāvini.

Angļu *open-up* latviski bieži tulko „atvērties”. Nesen gadījās lasīt kāda skolēna rakstīto, ka viņš nav varējis „atvērties”. Sarunvalodā tā var teikt, bet literārā valodā atvērt var logu, durvis, grāmatu, vāku kādai kastei, čemodānu u. tml. Par cilvēku saka – nevarēju (nespēju) būt atklāts, baidījies par sevi kaut ko (visu) atklāt.

Latvijas žurnālos pamanīti šādi teikumi: „Stājoties darbā policijā, **ir jāiziet** kārtējā psiholoģiskā testēšana. Turklāt katru gadu ikvienam policistam ir obligāta prasība **iziet** ārstu komisiju, un tajā ietilpst gan psihologa, gan psihiatra pārbaude.” „**Jāiziet** tehniskā apskate.” „Lidostas darbinieki palīdzēja viņam **iziet** drošības kontroli.”

Vārda „iziet” lietošana šajos teikumos ir tipisks krievisms – *выйти*. Psiholoģiskā testēšana, apskate, ārstu komisijas pārbaudes notiek, tām jāpakļaujas, tajās jā piedalās, uz tām jāierodas; auto jānogādā uz tehnisko apskati (varbūt labāk būtu: pārbaudi).

Iziet var no istabas, mājas, meža, ierindas; tautā ieviesušies teiciens ir: iziet sveikā (izglābties no soda), iziet greizi (kļūmēties); sieva iziet pie vīra; upe iziet no krastiem; nauda izgājusi (beigusies), izgājušas runas (izplatījušās); grāmata iziet tautā (kļūst populāra) u. tml.

Angļu valodā vārdam „spring” ir vairākas nozīmes – pavasaris, atspere, lēcieni, avots, elastīgums, pirmsākums, iemesls, motīvs, sūce (jūrniecība). Latviešu valodā daudzām parādībām ir katrai savs vārds. Sākot lietot svešvārdus, mēs aizmirstam labus latviešu vārdus. Piemēram: konsolidēt – saliedēt; reitings – vērtējums; mediji – plašsaziņas līdzekļi; kontroversija – pretruna; akcents – uzsvars; koordinātes (adreses nozīmē) – atrašanās vieta; glamūrs – žibinošs, burvīgs, grezns.

Agrāk divi jaunieši viens otrā ieskatījās, viens otram iepatīkās, viņi iemīlējās; tagad angļu valodas ietekmē lielākoties runā un raksta, ka viņiem esot „ķīmija”.

Prieks bija lasīt žurnāla „IR” š. g. 20.-26. februāra numurā Andas Burves-Rozītes intervijā operdziedātājas Elīnas Šimkas teikto: „Viņa apņēmusies sekot līdzī savai valodai, lai tajā nav anglicismu un žargona, jo «mūsu valoda ir ļoti skaista, nevajag nekādas *fīčas* un *fanošanas*».” **A.M.**

Aicinājums pieteikties un piedalīties zolītes, pokera un novusa spēles turnīros;

**Izziņas: pegijat@inbox.lv
vai jetaube@earthlink.net**

Viljas pieradināšana

Pagājis gads, kopš mūsu abiem minčiem, sešus gadus vecajiem dvīņiem Pingam un Pongai piebiedrojās Vilja. Viņas saimniece pārcēlās uz dzīvi aprūpes namā, kur dzīvniekus nevar turēt – ļoti nepareizi, jo tieši vecļaužu namos dzīvnieki ir nepieciešami. Vēl labāk ja līdzās atrodas bērnodārzs.

Vilju atveda būrītī un, kad izlaida ārā, viņa trīcēja kā apšu lapa. Ienesta iekšā, Vilja ielīda spraudziņā starp skapi un sienu, tā ka skapis bija jāpārbīda, lai dabūtu viņu ārā. Sētā viņa noslēpās šaurā ejā starp žogu un krūmu, sarāvās, cik vien maza varēja, laikam gribēdama kļūt neredzama. Pagāja vairāk nekā nedēļa, līdz izdevās viņu piedabūt panākties solīti uz priekšu, kaut ko ieēst un padzerties, un tikai tad, ja ar suku paberza viņas muguriņu. Pings un Ponga devās Vilju aplūkot, bet dzirdēja dusmīgu šņākšanu, par sadraudzēšanos nebija ko domāt. Vēl pēc kādas nedēļas Vilja bija jāienes iekšā un jāpieliek pie ēdiena trauka. Pamazām, tiklīdz pasauca, viņa pati sāka skriet uz durvju pusi, bet uz Pingu un Pongu dusmīgi rūca.

Gada laikā iestājies puspamiers. Tagad Vilja uzskata sevi par saimnieci. Bieži kā cerbers sēž pie ādurvīm un, kad Pings

Zināms, ka kaķi ir vispopulārākie dzīvnieki pasaulē; nesen Ņujorkā atvēra kafejnīcu, kurā mīt 16 kaķi, un apmeklētāji stāv stundām rindā, lai tiktu iekšā un paglaudītu un apmīlotu tās iemītniekus, kuņus var adoptēt

vai Ponga vēlas paiet garām, nošņācas un cenšas iesist viņiem ar ķepu, nereti izplēšot kādu spalvu kušķīti.

Katram kaķim ir savs raksturs, tāpat kā cilvēkiem. Pieņemot mazu kaķēnu, viņa raksturu drīz vien iepazīst, bet vecāka kaķa īpatnības jāizdibina pamazām. Vilja nav ieradusi sēdēt klēpī, ja paņem, tūlīt cenšas tikt uz grīdas. Viņai patīk sildīties saulē uz galdiņa pie loga vai uzlēkt uz ēdamgalda, pielikt savu degunu pie manējā un apgulties uz avīzes, lai nevaru lasīt. Par Viljas iemīlotu uzturēšanās vietu kļuvušas klavieres, viņa guļ uz krēsla vai dīvāna, bet visvairāk viņai patīk diena, kad atved un uz grīdas novieto biļetenu kastes. Pie tām viņa tad omulīgi saritinās uz ilgāku laiku. Vilja nekad neļauj Pingam un Pongai ēst ar viņu vienlaikus, no blakus novietotiem trauciņiem, viņiem jāpagaida, līdz viņa apmierinājusi izsalkumu, un arī viņa gaida, ja dvīņi maltīti sākuši pirmie. Reizēm runcis Pings un Vilja guļ vai sēž katrs uz sava pakāpiena pie ādurvīm, bet Ponga vēl aizvien turas no Viljas pa gabalu. Viljas vecumu vēl neesam noskaidrojuši, varbūt to varētu pateikt veterinārs, bet nav bijis imeosla viņu uzmeklēt. Viljai ir laba ēstgriba, viņa atguvusi zaudēto svaru, ir spēcīga, ņipra, labi guļ, allaž paskaļi iemurrājas, kad pabužina viņas galvu. Ceram, ka ar laiku tomēr mājās valdīs satiecība un miers.

A.M.

Dzīvnieku viesnīca Čikāgas lidostā

Mūsu biļetena abonente Kalamazū Ilze Šīmane e-pasta vēstulē pastāstīja, ka Čikāgas lidostas *O'Hare* tuvumā ir viesnīcas ne tikai cilvēkiem, bet arī dzīvniekiem. Šajās viesnīcās ikviens, dodoties atvaļinājumā vai komandējumā, var atstāt savus mīluļus uz ilgāku vai īsāku laiku. Viesnīcā ar skaistu nosaukumu – *Paradise 4 Paws* – par galveno pārvaldnieku strādā Ilzes Šīmanes dēls Gundars Arturs Šīmanis. Viņa pārvaldītajā viesnīcā ir 130 istabu (ne būru) suņiem, katrā istabā atrodas eleganta gulta un klubkrēsls. Tiesa, suņu istabas nav lētas – \$80, \$95 un \$120 dienā. Visās istabās ir radio, televīzijas aparāts, dārgākajās īpašnieks un suns var viens otru redzēt, ja tiek ieslēgts *Skype*. Ir arī rotaļlaukums, noklāts ar mākslīgu zāli un peldbaseins. Dzīvnieki tiek divas reizes dienā sukāti, dažiem lako nagus, ausīs iesien lentītes. Saimnieks piemaksājot var sunim pasūtīt sunim brokastīs ko īpašu – ceptas aknas un olu vai arī lūgt izdarīt masāžu. Saimnieka vēlēšanās ir likums! Viesnīcā par katru dzīvnieku ir dienasgrāmata, kuņā sīki ieraksta, ko viņš darījis, kā uzvedies. Laukuma vienā stūrī ir būris, kuņā uz desmit minūtēm ievieto nepaklausīgu suni, lai viņš apdomā, ko drīkst un ko nedrīkst darīt. Kādam sunim viņa saimnieki piecu stundu garumā rīkojuši trīs gadu dzimumdienas svinības, pasūtīnāta īpaši liela torte un daždažādi kārumi. Suns un svinību dalībnieki varēja ķert un spārdīt bumbas un balonus, purināt cepures.

Kaķiem viesnīcā ir 30 istabu, tajās ir visdažādākās rotaļlietas (elektriskās peles, pīkstuļi), koki, kāpnes, polsterētas kastes, drānu tuneļi. Reiz Ziemsvētkos veselu nedēļu tur atradies bezspalvainais kaķis, viņam līdzī bija 12 jaciņas, kas katru dienu mainītas un, protams, arī reizēs, ja notraipījās.

Fotografēt dzīvniekus bez īpašnieku atļaujas nedrīkst. Svešiniekiem arī nav atļauts tiem pieskarties.

Vērtīga grāmata

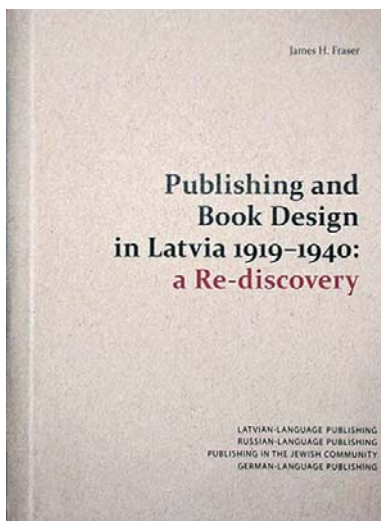
Apgāds „Neputns” sadarbībā ar Latvijas Kultūras akadēmiju laidis klajā amerikāņu grāmatniecības vēsturnieka un bibliofila Džeimsa Hovarda Freizera (James Howard Fraser, 1934–2013) pētījumu *Publishing and Book Design in Latvia 1919–1940: a Re-discovery* par Latvijas grāmatu apgādiem un izdevumiem 20. gadsimta 20.–30. gados.

Grāmatā ir vairāk nekā 700 ilustrāciju. Diemžēl autors grāmatas iznākšanu nepiedzīvoja.

Par latviešu kultūru Dž. Freizers sāka interesēties aizritējušā gadsimta 50. gados. Viņš iepazinās ar izdevēju Helmaru Rudzīti un uzzināja par apgādu „Grāmatu Draugs”. Latvijā viņš pirmo reizi ieradās 1977. gadā, viņu interesēja arī plakātu māksla.

Grāmatu papildina Latvijas Kultūras akadēmijas profesora, literātūrzinātnieka, Raimonda Brieža pārskats par izdevējdarbību un etniskajām kopienām Latvijā līdz 1914. gadam un pēc 1940. gada.

Grāmatu var iegādāties „Neputna” galerijā Rīgā, Tērbatas ielā 49/51.

Jauka dāvana īpašiem gadījumiem

Matīss Meijers vietnē www.centerfall.com piedāvā iegādāties mākslas darbu – skaistu akmeni ietvarā (10x15 cm).

Izvēle ir plaša, un katram darbiņam pievienotais teikums atklāj īpašu akmeņu stāstu.

Tālr.: 29230732; e-pasts: genetive@gmail.com

NEKUSTAMĀ ĪPAŠUMA PĀRDOŠANA, PIRKŠANA UN APSAIMNIEKOŠANA LATVIJĀ „STUDIO LEGALE”

Konsultants un darījumu eksperts Jānis Zeltiņš
e-pasts: zeltins.janis@gmail.com Tālr.: 29975584

NEKUSTAMĀ ĪPAŠUMA PIRKŠANA, PĀRDOŠANA UN IZĪRĒŠANA

Mājas vērtības noteikšana un sagatavošana pārdošanai; Konsultācija par tirgus tendencēm un mājas uzlabošanu; *Investment* īpašumi; *Executor of Trust/Estate* pakalpojumi; Kvalifikācija aizņēmumiem māju iegādei; Pārfinancēšana u. c.

NEKUSTAMO ĪPAŠUMU

EKSPERTS:

MĀRTIŅŠ LEIKARTS, MBA
Shorewood Realtors – Achiever's Circle
Tālr.: 310-717-7577;
e-pasts: mleikarts@gmail.com

Par dubultpavalstniecību

Kopš 2013. gada 1. oktobra pēc Pilsonības likuma grozījumu pieņemšanas ir iespējams iegūt dubultpavalstniecību.

Sīka informācija par to atridama Latvijas ārlietu ministrijas vietnē: www.latvia-usa.org sadaļā „Pilsonības likuma grozījumi; Dubultpilsonība”

Latvijas vēstniecības ASV adrese:

2306 Massachusetts Avenue NW,
Washington DC 20008, tālr.: 1-202-328-2840

Uz jautājumiem atbildēs Latvijas vēstniecības ASV trešā sekretāre Ilze Vītuma, tālr.: 1-202-328 2840; e-pasts: consulate.usa@mfa.gov.lv

Informāciju par dubultpavalstniecību var saņemt arī Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes vietnē: <http://www.pmlp.gov.lv>

Pilsonības un migrāciju lietu pārvaldes adrese: Čiekurkalna 1. līnija, 1, korp. 3, Rīga, LV 1026, tālr.: +(371)67219289; e-pasts pskn@pmlp.gov.lv

Remontus veic Vilnis Auziņš, tālr.: 818-692-6063

Piedāvāju gatavot cienastu un klāt galdus kāzās, piemiņas dienās, jubilejās; var pasūtīt pīrāgus ar speķi vai kāpostiem jebkurā laikā un jebkuram sarīkojumam; par cenu sazināties, zvanot Pegijai, tālr.: 310-908-6993

1700 Malcolm Ave. #102,
Los Angeles, CA 90024

e-pasts: pegijat@inbox.lv
vai: pegijakalninataube@yahoo.com

Latvijas mūziķu grupa *Relicseed* pošas koncertturnejai ASV

Relicseed dalībnieki: vokālists un ģitārists Edgars Rakovskis, bundzinieks Andrejs Upmacis, basists Jānis Narbutis, ģitārists Kārlis Šteinmanis. Viņi izdevuši albumu „60 minūtes sapņa”, mūzicējuši Anglijā, Vācijā, Čehijā, Chorvatijā, ASV, Krievijā un citās valstīs.

Relicseed īsi pirms došanās koncertturnejā uz ASV plāno izdot *Slaughterhouse* tvartu. Digitāli albums izdots pērn un nominēts starp metalla un rokmūzikas labākajiem „Zelta mikrofona” apbalvošanas ceremonijā. Par godu grupas desmit gadu jubilejai 10. jūnijā mūzikas veikalā *Randoms* notiks nelielas svinības.

Relicseed otrais albums *Slaughterhouse* ieskaņots Losandželosas *Tranzformer Studios*, sadarbojoties ar producentu Braienu Karlstromu. Diemžēl viņš 2013. gada janvārī nomira ar sirdstrieku, darbu pabeidza Dirks Kloibers un Maors Apelbaums, piešķirot albumam 21. gadsimta metalmūzikai neraksturīgu skanējumu. Jūnija vidū sāksies albuma prezentācijas koncertserija, būs vairāk nekā 40 koncertu dažādās ASV pilsētās. Koncertturnejas pirmā daļa noritēs kopā ar amerikāņu metallistiem *Aghori*. Koncerti paredzēti arī citās valstīs – koncertturneju grafiks būs *Relicseed* oficiālajā vietnē tīmeklī www.relicseed.com

Albuma pirmajam singlam *Serial Leader* pašlaik tiek filmēts videozibsnis, tā pirmizrāde paredzēta 25. jūlijā rokfestivālā „KLANG!”. Videozibšņa scēnārija autors un režisors ir Toms Auniņš, producenti – Richards Gēcis, videomākslinieks – Māris Mīlgrāvis, viņi visi pārstāv neatkarīgo videostudiju „Komūna 7”.

Kopš debijas albuma izdošanas 2010. gadā *Relicseed* meklē ceļu uz pasaules mūzikas tirgu. Līdz šim paveiktais bijis iespējams ar pašu mūziķu un viņu tuvāko draugu ieguldījumiem, bet šoreiz grupa lūdz savu klausītāju un atbalstītāju palīdzību un, lai piesaistītu papildfinansējumu koncertturnejai un videozibsnim, uzsākta kampaņa vienā no populārākajiem *crowdfunding* jeb t. s. *pūļa financējuma* portāliem *indiegogo.com*.

Ziedojumu var nosūtīt arī NORDEA BANK LATVIA
Konta numurs: LV02NDEA0000083780871
SWIFT/BIC: NDEALV2X Konta īpašnieks: RELICSEED SIA
Mūziķi būs pateicīgi par jebkuŗu ziedojumu!

JOCIŅI

Kas ir rokmūziķu trīs briesmīgākie ienaidnieki?
Svaigs gaiss, spilgta dienas gaisma un neciešamā putnu brēkšana.

Draugs interesējas: „Kāpēc tu tagad spēlē klavieres nevis vijoli?”

„Pamēģini uz vijoles novietot alus pudeli!”

Satiekas divas ļoti jaunas dziedones. Viena saka: „Tavs jaunais albums ir lielisks, es to tūlīt iegādājos.”

„Ā, un es brīnījos, kas to nopirka!”

Satiekas divi kaķi, viens jautā otram: „Vai kaķi ir indīgi?”
Otrs pārsteigts: „Nezinu. Kāpēc tu tā jautā?”

„Tāpēc, ka es tikko sev iekodu.”

RELICSEED 2014 TOUR

PRESENTED BY PROJECT INDEPENDENT

THE INDEPENDENT HARD ROCK & METAL NETWORK

6/06 - SAN DIEGO, CA	6/26 - ORLANDO, FL
6/07 - PHOENIX, AZ	6/27 - MIAMI, FL
6/08 - ALBUQUERQUE, NM	6/28 - TAMPA, FL
6/09 - DENVER, CO	6/29 - ATLANTA, GA
6/11 - CHICAGO, IL	6/30 - KNOXVILLE, TN
6/13 - KALAMAZOO, MI	7/01 - NASHVILLE, TN
6/14 - STANTON, MI	7/02 - MEMPHIS, TN
6/15 - MISHAWAKA, IN	7/03 - SPRINGFIELD, MO
6/16 - CLEVELAND, OH	7/04 - SHREVEPORT, LA
6/17 - PITTSBURG, PA	7/05 - HOUSTON, TX
6/19 - NEW YORK, NY	7/06 - SAN ANTONIO, TX
6/20 - WILKES-BARRE, PA	7/07 - LUBBOCK, TX
6/21 - SCRANTON, PA	7/08 - EL PASO, TX
6/22 - BALTIMORE, MD	7/09 - ALBUQUERQUE, NM
6/23 - JACKSONVILLE, NC	7/10 - TUCSON, AZ
6/24 - COLUMBIA, SC	7/11 - SAN DIEGO, CA
6/25 - AUGUSTA, GA	7/12 - LOS ANGELES, CA

WWW.AGHORIBAND.COM WWW.RELICSEED.COM

TC
S.H.I. SHRED HEAD, INC.
schecter
SONOR
IZ Microphones
LINE 6
Dunlop
MESA ENGINEERING

**Relicseed 12. jūlijā muzicēs
iru krodziņā *Molly Malone's*
(575 South Fairfax Ave, Los Angeles, CA 90036)**

CREATIVE DIAPER CAKES

Welcome a new Baby with unique gift that is practical for parents! Each diaper cake is individually designed to create an incredible memory.

Zhanna Art Studios
Phone: (848) 391-7008
e-mail: Zhanetta@hotmail.com

Draudzes Ziņas

*Pie Dieva ticībā tu esi brīvs no visām lietām;
bet pie cilvēkiem tu esi ikvienam kalps mīlestībā*

Mārtiņš Luters

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZES AMATPERSONAS

Draudzes priekšniece Tamāra Rūse: 31 Laguna Woods Dr., Laguna Niguel, CA 92677	949-443-2150
Kasiere Dace Pavlovska: 3911 Scandia Way, Los Angeles, CA 90065	323-255-4215
Sekretāre Daina Ābele: 2908-B Camino Capistrano, San Clemente, CA 92672	949-443-5170
Dāmu komitejas priekšniece Liene Linde: 29 Sunset Ave., #1, Venice, CA 90291	310-396-5244
Dāmu komitejas kasiere Viola Lāce: 2890 Tiffany Lane, Simi Valley, CA 93063	805-522-0185

*Draudze ir bez mācītāja. Lūdzu zvanīt kādai no draudzes amatpersonām, ja nepieciešama palīdzība
Baznīcas adrese: 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZES IZDEVUMS

DRAUDZES DZĪVES KALENDĀRS

15. jūnijā, plkst. 11:00 Trīsvienības svētku dievkalpojums, mācītājs Aivars Ozoliņš
29. jūnijā, plkst. 11:00 dievkalpojums ar dievgaldu trešā svētdienā pēc Vasarsvētkiem,
prāvests Kārlis Žols

JŪLIJĀ DIEVKALPOJUMU NEBŪS

24. augustā, plkst. 11:00 dievkalpojums ar dievgaldu 11. svētdienā pēc Vasarsvētkiem,
prāvests Kārlis Žols
21. septembrī, plkst. 11:00 dievkalpojums ar dievgaldu 15. svētdienā pēc Vasarsvētkiem
prāvests Kārlis Žols

12.-14. septembrī Rietumu apgabala konference Sietlā

DIEVKALPOJUMU STATISTIKA

Datums	Dalībnieki	Dievgaldnieki	Kollekte	Caurmēra devums	Bērni	Piezīmes
20. apr.	96		\$1443	\$15.03	12	Laju dievkalpojums Lieldienās Prāv. Kārlis Žols, Hugo Sviksa
27. apr.	30	24	\$544	\$18.13	2	kristības
4. maijs	15		\$325	\$21.67		mācītājs Aivars Ozoliņš

LŪGUMS

Lūdzam nokārtot draudzes nodevu par 2014. gadu! Draudzes nodeva – \$250.00; studentiem –\$60.00
\$ _____

(vārds, uzvārds)

Ziedojums draudzes vajadzībām \$ _____

Ziedojums draudzes dievnama remontiem \$ _____

Ziedojums palīdzībai māsu draudzēm Latvijā \$ _____

Ziedojums Neretas bērnu pusdienām \$ _____

Archibīskapa algas fondam \$ _____

KOPĀ \$ _____

Lūdzu aizpildīt un ar čeku, izrakstītu *Latvian Ev. Luth. Church of So. Ca.*,
nosūtīt:

Dace Pavlovska
3911 Scandia Way, Los Angeles, CA 90065

**ŠOGAD IEVĒLĒS JAUNU ARCHIBĪSKAPU; IR ĻOTI SVARĪGI, KA KATRS
DRAUDZES LOCEKLIS(E) IEMAKSĀ \$50 ARCHIBĪSKAPA FONDĀ**

PĀRDOMĀM

JĒZUS KRISTUS VAKAR UN ŠODIEN TAS PATS UN MŪŽĪGI

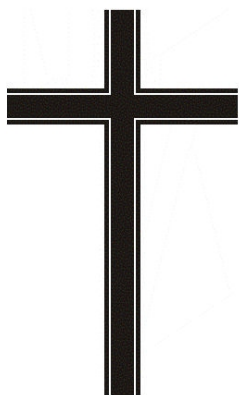
Mūsdienu cilvēks vairs nejaudā: kā es mantošu sev zēlīgu Dievu? Viņš jaudā radikālāk, elementārāk, viņš vaicā pēc Dieva, vai tas vispār ir: kur Tu esi, Dievs? Viņu vairs nenospiež Dieva bardzība, bet iespaids, ka Dievs nav atrodams; viņš necieš vairs sava grēka apziņā, bet domājot par dzīves bezjēdzību; viņš nejaudā vairs pēc zēlīgā Dieva, bet vai Dievs maz ir. Taču Dieva mīlestība, kas meklē cilvēkus, kas Jēzū Kristū ir uzvarējusi cilvēka vientulību, pamestību, bailes un jēgas trūkumu, darbojas un strādā pasaulē bez mitēšanās. Teolģisko uzskatu ievirzes, liturģiskas un citas baznīcas formas ir radušās un rodas zināmās vēsturiskās situācijās un ir saistītas ar vēstures ausmas un rieta periodiem, bet dzīvais Dievs – kā vēstures kungs – stāv tam visām pāri. Viņš arī tagad dara savu darbu, un cilvēku Viņš vēl aizvien velk pie sevis. Viņa „Nē!” un „Jā!”, ko Viņš Jēzus Kristus miršanā un uzcelšanā no miroņiem ir teicis pasaulei, pastāv arī tagad pilnā spēkā. Jēzus ir „Dievs ar mums” (sal. Mat. 1:23), Dievs, kas ir ar mums jau tepat šinī pasaulē.

Tādēļ mēs ticam, ka Dievs arī vēl tagad mūs aicina par savas mīlestības apliecinātājiem – pasaulē, ko caur un cauri apdraud visļaudnākās iespējamības. Jēzus Kristus vakar un šodien tas pats, un mūžībā – tas nozīmē, ka mēs neesam baznīcas senlietu mūzeja uzraugi, bet ka mēs Dieva klātieni Jēzū Kristū mūsu vidū apliecinām arī šīsdiēnas apstākļos. Tas nebūt nenozīmē, ka mēs

tagad atmetu atbildi, ko reiz deva mūsu ticības tēvi uz jaudājumu pēc zēlīgā Dieva, nē, mums tikai šinī ģenerācijā tā jādod tādā veidā no jauna, ka tā der arī tagad, ar savas patiesības saturu reizē palikdama līdzšinējā un pareizā. Tas mums arī uzliek par pienākumu bezbailīgi un godprātīgi sevi konfrontēt ar mūslaiku jauno domāšanu. Kas brīvi, priecīgi un bez bailēm ir gatavs stāties Dieva priekšā, tam vajaga būt spējīgam tādām pašām stāties arī pasaules priekšā. Tagadējās sabiedrības jaunajām struktūrām mums jātuvojas atklāti un bez aizspriedumiem, un no šī viedokļa jābūt gataviem arī pārbaudīt pašiem savas organizātoriskās formas un mērķus. Par visām lietām mūsu acīm jābūt redzīgām pret visu, kas cilvēku nomāc un dara nelaimīgu, lai viņam palīdzētu jaunā padziļinātā diakoniskā izpratnē, t. i., Jēzus Kristus garā, kuņš, pasaulē nākdams, ir kļuvis par cilvēka brāli un kalpu.

Tā mēs atsaucamies šīsdiēnas pasaules gaidām ar vislielāko nopietnību. No Dieva tiesas mūs neviens nevar izraut – ne visideālākie veikumi, nedz visskaistākās ideolģijas un programmas. Mūsu glābšana un pestīšana ir tikai Kristū vienā vienīgajā, kas ir par mums izlējis savas asinis un piešķīris mūsu dzīvei jēgu, lai tādējādi īstenotu Dieva zēlīgais prāts kā debesīs, tā arī šeit zemes virsū.

(Izvilums no Pasaules luterāņu federācijas Helsinku pilnsapulces vēstījuma 1963. gada augustā)

**MŪŽĪBĀ AIZSAUKTS MŪSU
ILGGADĒJAIS DRAUDZES LOCEKLIS**

ALEKSANDRS RŪDOLFS HOFMANIS

**dzimis 1921. gada 13. janvārī Rīgā, Latvijā
miris 2014. gada 10. maijā Losandželosā, ASV**

Pie rokas ņem un vadi, Kungs mani pats...

Draudzes pilnsapulce

Pilnsapulce notika 27. aprīlī pēc dievkalpojuma. Priekšniece nolasīja pārskatu, 2013. gada kases pārskats tika izsniegts un 2014. gada budžets pieņemts. Paldies katram draudzes loceklim, kas piedalījās.

Priekšnieces 2013. gada pārskats:

Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns.

(2. vēstule Korintiešiem 5:17)

2013. gads ir bijis pārmaiņas gads. Mēs bijām un vēl esam draudze bez pilnlaika mācītāja. Daži varbūt jautā, kāds labums apmeklēt dievkalpojumus mūsu Dienvidkalifornijas ev. lut. baznīcā, ja nav pilnlaika mācītāja. Atbilde ir vienkārša – baznīca ir vieta, kur ejam Dievu lūgt un uzklaust Dieva vārdus, kuŗi vairo mūsu ticību un mazgā mūsu dvēseles. Bet mēs neesam bijuši bez mācītāja vai liturga. Beidzamā gadā mūsu baznīcā ir kalpojuši māc. Aivars Ozoliņš, kā arī mūsu Rietumu apgabala prāvests un Ziemeļkalifornijas draudzes mācītājs Kārlis Žols. Esam piedalījušies laju dievkalpojumos, ko vadījuši paši draudzes locekļi. Mūsu baznīca nebūt nav tukša, bet cerību pilna. Arī igauņu draudze ir bez mācītāja, bet turpina rīkot dievkalpojumus, aicinot ciemos mācītājus no Igaunijas vadīt dievkalpojumus.

Ar Ziemeļkalifornijas draudzes piekrišanu pie mums apmēram reizi mēnesī kalpoja prāvests Kārlis Žols. Vienojāmies ar Ziemeļkalifornijas draudzi, ka maksāsim draudzei \$3000 gadā, atbalstot kalpošanu un palīdzot segt izdevumus. Mācītājs Aivars Ozoliņš pie mums bijis vismaz reizi mēnesī. Viņam piedāvāja darbu kalpot Palos Verdes adventista draudzē, kur viņam ir lielāka atbildība, tāpēc nevarēja kalpot svētku vakarā. Tomēr 22. decembrī sarīkojām skaistu Ziemsvētku dievkalpojumu, ko vadīja prāvests Kārlis Žols un pēc

dievkalpojuma lejas zālē svinīgā gaisotnē klavierpavadījumā dziedājam Ziemsvētku dziesmas. Esam ļoti pateicīgi par mācītāja Aivara Ozoliņa kalpošanu jebkuŗā laikā, jo zinām, ka viņa draudze viņam ir galvenā.

Draudze turpina atbalstīt un ziedot Neretas bērnu pusdienām un Zvanniķu bērniem.

Pagājušā gadā Pļaujas svētkos oktōbŗa sākumā notika tradicionālais draudzes Rudens bazārs, un Pauls Berkolds uzņēmās rīkot Adventa svētbŗīdi ar dziesmām, lasījumiem un dzejoļiem.

Pateicos visiem, kuŗi palīdz atbalstīt mūsu draudzi ar darbiem un ziedojumiem. Katrs draudzes loceklis ir vajadzīgs un svarīgs.

Par mūsu laju vadītājiem dievkalpojumiem ir labas atsauksmes. Tāpēc turpināsim sadarboties un pieņemt, kā Pāvils teica savā vēstulē galatiešiem: „savā laikā mēs pļausim, ja nepagursim.”. Turpināsim pļaut un nepagurt.

Draudzes priekšniece Tamāra Rūse

1. Draudzē ir 160 locekļi;

Miruši: Valentīns Dābols un Augusts Lejniķis

2. Bijis 21 dievkalpojums;

3. Draudzes padome: Anna Ābele (māsu draudzes), Daina Ābele (sekretāre), Dzidra Freimane, Vija Lāce (dāmu komitejas kasiere), Liene Linde (dāmu komitejas priekšniece), Kārlis Millers (pērminderu vecākais), Maija Paegle, Dace Pavlovskis (kasiere), Maruta Ratermane, Tamāra Rūse (priekšniece), Sanita Šūmane-Karami, Biruta Šulca (puķu koordinātoŗe);

Revīzijas komiteja: Jānis Lācis, Jānis Lejniķis un Sandra Tolka;

Apsveicēja dzimumdienās: Edīte Brauķe.

Pieteikumus puķu novietošanai uz altāŗa pieņem Biruta Šulca, tālr.: 626-443-8464, e-pasts: birschultz@att.net

Dievnamā pieieejas ir kalendārs, kur var pie rakstīties; lūdz uzrakstīt zīmīti un iedot mācītājam pirms dievkalpojuma, ja puķes novietotas kāda piemiņai vai jubilejā, par ko vēlams paziņot.

Brauksim uz latviešu namu kopā!

Varbūt kādam ir vēlēšanās doties uz sarīkojumu latviešu namā, dievkalpojumu, bet nav auto, nepatīk vairs sēsties pie stūres, nav atjaunota autovadītāja apliecība u. tml.

Tādos gadījumos bez kautrēšanās ieteicams sazināties ar biedrības valdes locekļiem – centīsimies sameklēt latvieti, kas dzīvo tuvumā un var palīdzēt.

Braukt vairākiem kopā ir jautrāk un, daļoties ar degvielas naudu, arī lētāk!

ZIEDOJUMI

DRAUDZES VAJADZĪBĀM

Nora Mičule – \$10

NERETAS BĒRNU PUSDIENĀM

Nora Mičule – \$10

MĀSU DRAUDZĒM

Nora Mičule – \$10

REMONTIEM

Nora Mičule – \$10

ARCHIBĪSKAPA FONDAM

Nora Mičule – \$10

KRUSTA FONDAM

Anna Ābele – \$250

GUNTARA ŠULCA (Schultz) PIEMIŅAI draudzes vajadzībām

A. Grausa, J. & V. Lāči, K. & K. Kalēji,
G. & L. Lindes, P. & B. Malduši, K. Millers,
E. Ozoliņš, T. & E. Rūši, J. & D. Taubes.

Kopā: \$2,250

LIELDIENU ZIEDOJUMI

A. Ābele – \$200, D. Ābele – \$250, R. Ābele – \$25,
A. Andersone – \$30, J. & A. Avoti – \$50, Berkoldu
ģimene – \$50, G. & R. Boršteini – \$25, T. & Z. Dumpji – \$40, L. Dumpe – \$30, E. Brauķe – \$50,
A. & I. Briškas – \$300, Z. Cīrulle – \$50, J. Daugavietis – \$25, I. Jankovska – \$20, K. & K. Kalēji – \$100,
J. & V. Lāči – \$200, Z. Lejiņa – \$25, P. & B. Malduši – \$40, M. McPartland – \$50, N. Mičule – \$20,
V. & D. Pavlovski – \$200, P. & S. Purmaļi – \$50,
V. Purmale – \$50, J. & K. Riekstiņi – \$50,
T. & E. Rūši – \$200, B. Šulca – \$100, P. & V. Simsoni – \$25, H. Skuja \$25, I. & J. Šterni – \$50, A. Tetere – \$50, O. & C. Tūbeļi – \$1000, A. Veisa – \$50,
H. Vinters – \$200, V. & A. Vītoļi – \$100,
F. & M. Volfi – \$200, V. & D. Zaķi – \$50
(Šie ziedojumi saņemti līdz 2014. g. 10. maijam.)

Lūdzam neaizmirst iemest kādu centu vai dolaru
„Zvanniķu cūciņā” baznīcas priekštelpā.

Draudzes padome pateicas par ziedojumiem!

Archibīskapa algas fonds

LELBAs XII sinodē pieņēma rezolūciju – aicināt draudzes atbalstīt LELBĀL Archibīskapa algas fondu pēc katras draudzes spējām!

Archibīskapa algas fonda apsaimniekošanas vadlīnijas:

- Šis fonds paredzēts bīskapiem vai archbīskapiem, kas sekos E. E. Rozīša pēdās.
- Fondu pārskatīs LELBA un LELBĀL kasieři un viens virsvaldes izraudzīts ieguldījumu speciālists.
- Bīskapa algu nosaka LELBĀL virsvalde, atbilstoši paredzētai bīskapa darba slodzei.
- Tā kā ar algas fonda līdzekļiem nepietiks, lai izmaksātu pilnu algu nākamam bīskapam, pieņemam, ka bīskaps būs arī mācītājs kādā draudzē, kas viņam maksās vismaz daļēju pamatalgu.
- Izmaksāt drīkst tikai fonda augļus.
- „Alga izmaksājama valstī, kur bīskaps dzīvos, saskaņā ar vietējiem likumiem.
- Par fonda likvidāciju lemj Baznīcas virsvalde.

Aicinām katru draudzi atbalstīt šo LELBĀL algas fondu pēc katras draudzes spējām.

Ja katrs LELBĀL draudzes loceklis ziedotu vismaz \$50, tad Archibīskapa algas fonds cer uzkrāt 500 000-1000 000 dolaru.

Ieteikumi – kā varētu rast iecerētos līdzekļus?

- a) ņemt no draudzes rezerves kapitāla, ja draudze var atļauties;
- b) draudzē izsludināt līdzekļu vākšanu šim fondam un aicināt katru draudzes locekli ziedot pēc spējām;
- c) iēplānot nāamos četrus gados budžetā nepieciešamos līdzekļus, lai pēc četriem gadiem būtu uzkrāta attiecīgā summa;
- d) rīkot bazārus, koncertus, brokastis utt., kuŗu peļņa būtu paredzēta archibīskapa algas fondam;
- e) mudināt draudžu locekļus atcerēties šo fondu arī savā testamentā.

JA VĒLAMIES UZTURĒT LATVIEŠU DRAUDZES UN BAZNĪCU NĀKOTNĒ, MUMS PAR TO JĀGĀDĀ JAU TAGAD!

Lai tas Kungs svētī mūsu pūles!

Māc. Aivars Pelds

Ievietojam šo rakstu, lai atgādinātu draudzes locekļiem, kāpēc jāziedo Archibīskapas fondam. Kopš pagājušā gada esam sākuši iemaksāt šajā fondā. Atgādinam, ka katram ģimenes loceklim jāiemaksā \$50 gadā. Katrs varat ziedot, izmantojot draudzes nodevas lūguma aicinājumu, kur ir atzīmēts Archibīskapa fonda ziedojums.

Paldies, Draudzes padome

DRAUDZES LOCEKĻU DZIMUMDIENAS JŪLIJĀ

- 5. Zīle Dumpe
- 12. Pauls Berkolds
- 14. Guntis Linde
- 21. Milda Krastiņa
- 22. Daina Reimane
- 23. Ingrīda Šterna, Dace Taube
- 24. Diāna Zaķe
- 25. Kārlis Freimanis,
Sigita Šulca-Hadada
- 29. Inese Tīsiņa

AUGUSTĀ

- 4. Dace Pavlovska
- 5. Dzintra Janava
- 10. Rita Ābele, Aleks Zaķis
- 15. Helēna Skuja
- 17. Gunārs Rēpiņš
- 21. Varis Kārklīšs
- 23. Evelīna Blāķe
- 25. Antons Švarcs
- 28. Valtrauta Simsona
- 30. Rota Boršteina

SEPTEMBRĪ

- 1. Vilis Zaķis
- 2. Biruta Šulca
- 6. Edīte Brauķe
- 11. James Stern
- 14. Leonīds Ratermanis
- 17. Lāra Pence, Asja Ritmane
- 19. Maija Volfa
- 20. Luīze Gonia
- 21. Jamie Gibas
- 26. Juris Priedkalns
- 27. Ilga Mellepe
- 28. Dace Reimane

Sirsnīgi sveicam visus jubilārus!

Draudzes padome

Ja esam kādu izlaiduši, lūdzu ziņot
Tamārai Rūsei vai Dainai Ābelei

Lieldienas latviešu baznīcā

Lieldienu rīts atausa saulains, un ierastais ceļš veda uz latviešu baznīcu, uz dievkalpojumu, ko šoreiz vadīja paši draudzes locekļi. Izvilkumus no Bībeles lasīja Tamāra Rūse, Biruta Šulca, Andra Berkolda, Daina Ābele, Arnis Tolks.

Mācītāja Daira Cilne nav mūs aizmirsusi, viņa bija atsūtījusi sprediķi, ko izteiksmīgi, skaļā balsī, tā ka visiem bija labi dzirdams, nolasīja Pauls Berkolds.

Baznīcas solus pildīja dažādu paaudžu latvieši, bija prieks par daudzajiem jauniešiem un bērniem. Sirsnīgi skanēja visiem kopā dziedātās dziesmas, Egilam Ozoliņam spēlējot ērģeles.

Dāmu komitejas locekles pēc dievkalpojuma aicināja tradicionālajās brokastīs, kas vienmēr ir sevišķas, jo katra saimniece sagatavo ko īpašu. Ieejot lejas stāva zālē, bija liels pārsteigums – galdu daudz, visi skaisti klāti, ar puķēm, saldumiem, pīrāgiem, krāsotām olām – tieši, kā Lieldienās jābūt. Bērniem bija iespēja baznīcas dārziņā meklēt un atrast olas.

Daži atnāca tikai uz brokastīm, bet vietas pietika visiem, arī gardā ēdiena, ko īpaši slavēja Edgars Andersons. Mēs jutāmies atkal kā viena saime, ģimene, bija jauki būt kopā, gribējās ar visiem apskauties, un ļoti kļuva žēl to, kuri neatnāca. Viņi būtu piedzīvojuši ko neticami jauku – Losandželosas latviešu kopības sajūtu, kāda rodas, ierodoties latviešu namā un baznīcā.

Astra Moora

Lieldienu dievkalpojumā izvilkumus no Bībeles lasīja – no kreisās: Biruta Šulca, Pauls Berkolds, Tamāra Rūse, Daina Ābele, Arnis Tolks, Andra Berkolda

Kristības

Prāvests Kārlis Žols 2014. gada 27. aprīlī kristīja Hugo Frederiku Sviksu

No kreisās: Līga Sviksa, Gints Meiers, Hugo Sviks, Pegita Meiere, Normunds Sviks

Normunds, Hugo, Līga Sviksi

Ziemeļkalifornijas latviešu kredītsabiedrība

Pasta adrese: Northern CA Latvian Credit Union

P. O. Box 460429 San Francisco, CA 94146

Tālr.: 415-643-9926; Fax: 415-643-9434

e-pasts: latviancu@sbcglobal.net

Biroja vadītāja **Sanita Vilgerte**, tālr.: 415-643-9926;

Aizdevumu komitejas loceklis Dienvidkalifornijā –

Arnis Tūbelis, tālr.: 415-334-6606

SANDIEGO LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZE

Grace Lutheran Church

3993 Park Boulevard,

San Diego, CA 92116

Prāvests Kārlis Žols

tālr.: 925-788-1101;

e-pasts: kazols@msn.com

Dr. priekšnieks Jānis Legzdīņš

2651 Cardinal Road,

San Diego, CA 92123

Tālr.: 858-598-5451;

e-pasts: janis@legzdins.com

23. augustā plkst. 12.00 dievkalpojums;

pēc dievkalpojuma kafijas galds

Kasiere Antra Priede Bergere: antrapriede@pol.net

1335 Santa Barbara St., San Diego CA 92107

Čekus izrakstīt: *Antra Priede Berger*

Dāmu komiteja:

Maiga Bērziņa, tālr. 619-702-8077

Antra Priede, tālr. 619-225-0817

Aida Zilgalve, tālr. 760-439-9847

www.sandiegodraudze.com

vai

www.sandiegodraudze.us

Latviešu valodu var mācīties tīmeklī:

www.learnlatvianonline.com

Latvian Ev. Luth. Church of So. Calif.
LATVIEŠU SABIEDRISKAIS CENTRS
1927 Riverside Drive
LOS ANGELES, CALIF. 90039-3704

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE
PAID
Permit No. 78
NORTH HOLLYWOOD, CA

CHANGE SERVICE REQUESTED

(DATED MATERIAL)

PLEASE DO NOT DELAY

Skaitlis aiz adresāta vārda un uzvārda rāda, **par kādu gadu** biedrībai samaksāta biedru nauda vai maksāts par INFORMĀCIJAS BIĻETENA abonementu.

B nozīmē «DK Latviešu biedrības biedrs»; **A** nozīmē «IB abonents»;

S nozīmē «students»; **P** nozīmē «paraugeksemplārs».

Lūdzu izgriezt un nosūtīt kopā ar čeku:

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS KASIERIM

Vēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs.

Nosūtu Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedru naudu par 20__ . gadu \$ 25.00

Biedru nauda ģimenei – \$40

Biedrības biedriem Informācijas Biļetenu piesūta par brīvu!

(nevajadzīgo svītrot)

Nevēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs,

bet vēlos saņemt Informācijas Biļetenu.

Nosūtu abonēšanas maksu par 20__ . gadu\$ 35.00

Esmu students. Vēlos saņemt Informācijas Biļetenu.

Nosūtu abonēšanas maksu par 20__ . gadu\$ 5.00

Papildus ziedoju Dienvidkalifornijas latviešu biedrības darbam:\$ ____

Kopā \$ ____

Uzvārds, vārds, adrese un tālrunis: _____

elektroniskā pasta adrese: _____

Čekus lūdzam izrakstīt: LATVIAN ASSOCIATION OF SO CALIF., un nosūtīt:

Mrs. Tamāra Kalniņa 252 E Garden Green, Port Hueneme, CA 93041

Nama uzraugu tālrunis: 323-371-4499; Informācijas biļetens tīmeklī: www.biletens.com

Dienvidkalifornijas latviešu nams atrodas Losandželosā, 1955 Riverside Drive, un sasniedzams ar 96. autobusu (no Burbankas stacijas) – Newell un Riverside Drive pietura